

Содржина

1. Првиот Јавач на Апокалипсата
2. Прстот на Судбината
3. Мистеријата на Белата Роза
4. Пресликан лик на еден грев
5. Проклетија
6. Грутка Земја
7. Се викам Судбина

Првиот Јавач на Апокалипсата

Продорниот глас на будилникот и ова утро го прекина сонот на Владо, ги отвори ширум очите но и ова утро ги гледаше познатите работи во собата, но некако утрово додека ги гледаше работите како да му беа подрагоцени помили, неможеше да си го објасни од каде му доаѓаше тоа чувство или зошто па затоа и не обрна големо внимание, стана и погледна низ прозорецот, светлината беше попречена од густата магла која се беше налепила и на стаклото па едноставно светлината не можеше да се пробие, ја гледше маглата извесно време но некако ова утро маглата имаше нешто неприродно во себе, нешто несекојдневно, некои зло носеше оваа магла, му заигра десното око, му заигра со неколку трепери.

-Господе нека е на арно-тивко прошепоти, со секојдневна рутина се облече и кафето веќе го чекаше на масата, Марија сопругата на Владо утрово стана со него не затоа што незе и беше обичај да го испрати сопругот на работа, туку и нејзе сонот и избега.

-Што си станала толку рано Маро.-ја праша.

-Незнам Владо, но нешто цела ноќ не ми даваше да спијам, ете ќе ги затворев очите и се некои врисоци слушам, дури некои од што беа толку јаки помислив дека се тука во близина на нашата кука, верувај неверувај, ама јас на двапати ноќеска излегував во дворот и наслушнував, уф натемаго цела ноќ ме лажеше, и немав сон, ете затоа сум станал, еве доприме и ќе видиш како целата се уште треперам, неможам да се смирам.-Владо ја прегрна својата сопруга и навистина целата треперееше од страв, ја смири во својата прегратка.

-Ајде кога веќе си го сварила кафето да се напиеме.-покрај кафето Владо си тури една чашка ракија која ја испи после кафето. додека Владо го пиеше кафето, Марија отиде до домашниот иконостас, небеше денес некој празник, но сепак за да си ја смири душата го запали кандилото пред куќниот заштитник СВ :Атанас се прекрсти и ја кажа молитвата за заштита на домот.

Откако го заврши тој утрински ритуал, седнаа двајцата на масата за да го испијат кафето, Владо голтка по голтка веќе пиеше од топлата напивка и со секоја голтка вовлекуваше од цигарата, кога ќе го вратеше повратниот облак во собата се правеа мали облачиња од цигарата, молче и обајцата, молчењето го прекина Арон големиот шарпланинец кој беше пиштен во дворот, започна Арон да вие, виеше и со виежот некои ладни морници им поминаа по телото на Владо и Мара.

-Кобник,да би пукнал,да би треснал,кобник еден-стана Мара од столчето со намера од прозорецот да му викне на Арон да прекине со виежот но Владо ја попречи.

-Оставиго маро оставиго,нека го изваде и тој стравот од себе,виењето е неговиот начин на комуникација со злото,го брка од нашиот двор и му кажува дека тука не му е местото.

-Па ти бре Владо како да разбираш што зборува Арон.

-Знам знам многу добро,затоа оставиго нека вие,знам дека вие на мртво,и мене не ми е пријатно кога го слушам,и знам дека некои сло се доближува,но сепак нема да е во нашата куќа.

Го допи кафето Владо и излезе од дома со брзи чекори,се упати кон селската автобуска постојка каде веќе беа собрани повеќето негови соселани,сите го чекаа автобусот и не сакаа да го испуштат,зошто ќе мораа да чекаат потоа 30 минути,а во оваа магла и не беше така пријатно чекањето,уште кога дојде владо на постојката по изразот на лицата знаеше дека и другите го почувствувале неприродноста што се вовлекуваше насекаде нис селото,само климна со главата во знак на поздрав,неколкумина му отпоздравија и секој со своите мисли патуваше некаде,сакајќи така што побргу да заминат од овој простор,пристигна автобусот и сите се качија молчешкум.

Денот одминуваеше со своето вообичаено темпо,жагорот во градските улици се зголемуваше и намалуваше во зависност од времето,сообраќајниот хаос околу 10 часот се намали но околу 14.30 како повторно да се врати некое привремено лудило кое ги обземаше луѓето,нервозата ,караниците и пцовките беа веќе одомаќени скоро кај сите,не требаше некој посебен повод да се започне караница,но се се завршуваше на тоа,бучните улици со секој миг беа парани од сирените на нервозните возачи,од шкрипењето на кочниците,но тоа беше само еден обичен обичен градски ден.

Во домот на Виктор,млад полицаец кој и покрај својата младост и краткотрајност во својата служба влезе со преголем жар и љубов кон правдата,отсекогаш Виктор сакаше да им помага на послабите,да ги заштитува и да ги одбрани обесправените,па затоа ни миг не размислуваше кога се пријави за оваа служба,не се поколеба ни кога неговите блиски го разuverуваа дека сепак го чекаат преголеми искушенија и опасности,ни еден нивни збор не беше доволно убедлив кој ќе го поколеба,затоа кога првпат ја облече униформата,немаше посрекен човек од него на светот,со особена гордост се прошета по улицата,а потоа кога го пречекори прагот на својот дом,мислеше тогаш дека на неговите домашни им го донел најголемото богатство,радоста бликаше од неговот

лице,и затоа веќе домашните прекинаа со приговорите и сега едноставно му ја даваа поддршката,но потајни треперееја кога ќе излезеше од домот и кога одеше да се соочи со опсноста.

Седеше на каучот и ги гледаше вестите,сеуште топ тема беше пронаоѓањето на бункерот со оружје во падините на Скопска Црна Гора,ова беше веќе седми ден како се коментираше,се даваа разноразни теории за што би можело да служи толку големо количество на оружје,оние кои знаеа за што е ова оружје упорно преку медиумите праќаа наивни пораки дела нема никаква опасност по мирот кој е воспоставен и дека радикализмот е само една обична измислица на оние кои сакаат да владеат со страв,ги гледаше вестите Виктор и не можеше да се изначуди на сите будалаштини што ги слушаше,посебно оние кои се нарекуваа пацифисти,очигледно беше дека тие луѓе го промаршиле векот на живеење и со своите убедувања беа некаде во 23 век,и Виктор во изминативе 60 дена заедно со своите колеги доставуваше имформации до сите релевантни служби дека на теренот каде што ја извршуваат службата се носи и се складира големи количини на оружје,медицински материјали,ги посочуваа лицата и објектите,но од сето тоа како да немаше никаков ефект,или не ги сваќаа сериозни овие имформации или тие не одеа на вистинското место,т.с некој намерно ги затураше некаде каде никогаш повеќе нема да се видат од око човечко,или пак на некого му одеше во прилог оваа трговија,се секаваше Виктор кога еден постар колега кој работел на тој терен и добро ги познаваше приликите,му сугерираше својата бунтовност и ревност малку да ја смири му рече-Викторе млад си и твојата енергија употребија таму каде што треба,во девојките искористија младоста за живот,оставиги тие големи игри не се за ситни риби како што сме ние,оставиги и гледај да проживееш,еве сум слушнал дека неколку девојчиња од теренот како што си ти едноставно те посакуваат,само ти изгледа си заслепен од успехот кој го постигнуваш на терен,па овие работи не можеш да ги видиш,оставиги има време за кариера,па на крај краеви ти си на самиот почеток од таа кариера,ова ти го кажувам како родител и како колега несакам да ме разбереш дека имам некои скриени намери,туку добронамерно.-но и колку да сакаше Виктор и неговите колеги да ги затвораат очите едноставно не може настаните се одвиваа пред нивните очи,посебно беше интересно што последните деетина дена во селото забележаа присуство на странци ќе се задржеа 2-3 дена и ќе ги снемаше,дури во вечерните часови беа забележани и возила со дипломатски таблички,.Сето ова го гледаа и го ставаа на хартија но по се изгледа беше се залудно.

Додека ги гледаше вестите неговата мајка Илина ја пеглаше кошулата,сакаше нејзиниот син да блеска кога ќе ја облече униформата,беше навистина горда кога го гледаше чист испеглан избричен,вистински маж,ќе застанеше рамо до рамо со нејзиниот брат,ги гледаше и незнаеше кој е кој поубав и построен,и двајцата ја носеа истата униформа,ја пеглаше кошулата и со мислите некаде отие,првиот пат кога и падна пеглата не обрна внимание,но кога вториот пат падна а ја намести убаво,како некој да ја турна од штицата за пеглање,малку се подисплаши,ја крена брзо од тепихот ја намести и во себе си помисли-нека е на арно ова-ја испегла кошулата ја обеси на столот и отиде во ходникот да ги исчетка панталоните и даа ги премачка кондурите,ги закачи панталоните на закачалка и ја бараше бојата за кондури но никако не можеше да ја најде,како во земја да пропадна,а секогаш стоеше на своето мето,ја бараше во ходникот но безуспешно,кога не успеа,ги зачетка така кондурите и беа чисти,и ги остави на местото каде стое постојано.ги заврши овие работи и се врати во собата седна на фотелјата и погледна во часовникот,покажуваше 18 часот,одеднаш снема струја,но снема само кај нив,отспротива кај соседите имаше,другпат кога ќе снемаше струја немаше никаде,Виктор сакаше да стане и да види каде е проблемот,кога низ собата дувна некој ладен ветар,чудно беше што прозорите беа затворени,но студенило помина низ собата,кога дојде струјата Виктор седеше на каучот целиот блед,кога го виде Мајкаму навистина се исплаши.

-Викторе,викторе добар ли си.

-Добар сум мајко добар сум,само нешто ладно како да ми помина околу срцево,некое студенило како да го преплави целото мое тело,но сега сум добар.-се насме и продолжи да гледа,но погледот што го улови неговата малка малку и ја вознемири,забележа некој страв,страв кај Виктор забележа,тој кој незнаеше за зборот страв и кој навистина го презираше,сега мајкаму го забелеша тоа во неговите очи,и колку вешто да го криеше и да го покриваше,сепак го виде на момент но тоа и беше доволно за немирот.

-Виктор мајка ако не се чувствуваш добро,да се јавам кај тебе на работа и да им кажам дека нема да одиш вечерва на работа.

-Неееее-викна Виктор-како ќе се јавиш,па нели гледаш дека сум добар,и плус тоа вечерва морам да одам,го зборувааше ова и руменилото на лицето започна да му се враќа,

Времето изминувааше споро и за Виктор и за мајкаму,кога веќе наближа 21 часот се облече рутински,застана во ходникот и ја чекаше мајкаси,тоа беше мал домашен ритуал,пред да излези и тој и сестраму мајкаму

мораше да ги прегрни и да ги испрати на прагот,затоа и сега ја чекаше стрпливо,но еден мал бран на нервоза му дојде зошто мајкаму знаеше дека е на работа но ја немаше затоа подвижна.

-Мајко јас отидов на работа.-на ова за миг се створи илина во ходникот,го прегна толку силно Виктор што мораше благо да ја отурни од себе.

-Ама што ти е тебе,ме прегнуваш и стискаш како никогаш повеќе не ќе ме видиш-на овие зборови Илин навистина се вознемири

-Викторе тоа со го рекол сега и никогаш повеќе-го рече ова луто и започна да го гали по лицето така нежно што Виктор и колку да го сакаше мајкините нежности времето не му даваше сега да и дозволи да продолжи.

-Добро де не се лути ти веднаш јас само така се насмеав.

-Не се тоа работи со кој треба за се шегуваме.

-Добро добро еве извини-сега тој ја прегрна и ја отвори вратата заминуваќи на работа,стоеше Улина на прагот и се додека нејзините очи го гледаа синот не се помрдна ,кога сакаше да се врати во собата некоја силна болка ја стегна околу срцето,почувствува како еден дел од тоа срце да се откина,како да се откина големо парче,се фати за градите и со тешка мака стигна до каучот.седна но немирот кој со секој миг беше се поголем и поголем не и даваше да седи,стана и започна да шета нервозно низ собата,тогаш отиде до куќниот иконостас,и покрај тоа што небеше време за палење на кандило сепак Илина ги занемари сите постоечки правила,зошто знаеше дека тие правила ги измислиле луѓе,никаде Илина не прочита дека кандило не се пали навечер,го запали и ги вкрсти рацете една преку друга,застана пред иконата на Богородица и гледаќија право во очи започна да се моли на глас.

-Мајко Богородице,те молам како мајка бидејќи и ти си мајка,те молам чувајго моето чедо,чувајго и пазиго исто како што ти го чуваш твоето,Виктор е мое чедо но сега е во твоите раце,пратиму ангел чувар нека го чува на патот каде што,чувајго.-се прекрсти трипати и папсана од уморот кој ја обзема седна,часовникот покажуваше 23 часот.ја навали главата на перницата и веќе заплови во светот на сништата.

Виктор ,Младен,Максут и Илија ги зеа сите потребни работи од станицата,ги ставија во возилот и беше време да тргнат на извршување на вечерашнава дадена задача,Виктор седеше напред Младен беше возачот,додека Илија и Максут беа позади.Го стави Младен клучот во бравата на возилот и започна да го стартува,возилот беше релативно нови,но сега ете и после неколку стартување не сакаше да запали.

-Еј да ти се плукнам во возило,да ти се плукнам,сега ли мораше да не зезне,ееее кој ќе ја вади сега сета опрема и ќе ја преместува во друго

возило.Излегоа сите од возилот и додека младен отиде да ги земе клучевите од голфот останатите тројца ги префрлија сите работи таму,се врати седна и ова возило запали од прва

-Абре голфче си е голфче,вие зборете што сакате за другите,ама швабо кога ќе направи направено така да знаете.-тргнаа,тргнаа во една неповратна патека,тргнаа а и самите не знаеја дека вечерва ќе го видат злото со неговото вистинско лице,но тие и не размислуваа така за да се поколебат кога одат,вообичаените секојдневни досетки и шеги беа нешто придружно кое беше присутно секогаш кога идеја на задачи,се шегуваа на своја сметка,на сметка на колегите,но секогаш внимаваа да не ја поминат границата на пристojност,си ги кажуваа киксовите и грешките и така барем на миг забораваа на опасностите кои ги демнеа секојдневно,се шегуваа и со секој поминат метар на асфалтот атмосферата беше се порелаксирачка,само Илија молчеше и нервозно вовлекуваше цели облаци на чад во себе.

-Аман бре илија-му подвикна Младен-аман бре со тие твои цигари ме угушу мајкаму стара,малку е маглава надвор па сега морам и маглата твоја да ја трпам,па нели гледаш дека ништо не гледам,-и со рацете го бришеше стаклото пред себе,Виктор му дофрли на Илија.

-Е Илија знаеш ли што мислам,кога одима вака заедно зошто бре не земеш ти да пушиш марихуана така барем сите ќе си бидеме хај а Младен нема да ти вика туку ќе те тера да ги швајцуваш цигарите-се насмеаа сите слатко само Илија не прокоментира туку ошто го погледна Виктор и ја заврти главата некаде надвор,со погледот му кажа-не ми е до вашите шеги вечерва.

Стигнаа на местото кое им беше назначено за вечерашново извршување на задачите,го паркираа голфот на самиот раб на патот и започнаа со рутинско прегледи на возилата кои во тоа време се движеа по патот,површно гледаа во возилата и багашниците и по кратко задржување им дозволуваа на возачите да продолжат со своето патување,тројката работеше синхронизирано,само Илија беше доста нервозен,постојано одеше лево десно при тоа не вадеќија цигарата од уста,видно беше растревожен,и со своето однесување не покажуваше знаци дека има намера да им се придружи во извршувањето на задачите,но на тоа не обрнаа внимание тројцата,постоеше некоја солидарност помеѓу полицајците кога некој има проблем од било каков карактер,едноствано неговите задачи ги преземаа колегите,не инсистираа кој е тој проблем,но сепак Младен кој секогаш со својата ведрина ги расположуваше колегите проба и сега на момент да го одврати од сопствените проблеми Илија .

-Ајде бре Илчо,доста се секираш и лигавиш за една швалерка,ппа да беше некоја ајде де,абре човече швалерка како швалерка,ајде досди и не се секирај.

На оваа шега Виктор и Максут слатко се насмеаа а Илија и него оштро го погледна но ништо не прокоментира,Младен помисли дека сепак тука е негде па продолжи со шегите

-Еве ние тројцава не би биле твои колеги ако секој не ти најди по една швалерка ,ама швалерка десет пати подобра од таа што ја имаше-Виктор и Максут сериозно климнаа со главите и го потврдија предлогот на Младен,но ова како да ја прели чашата кај Илија брзо се доближи до Младен и му се вдаде влице.

-Младене преку глава миме од твоите глупави шеги,ќе биде подобро да не дробеш многу и да си ја гледаш работата,мене вчерва изоставиме од тие твои шеги,разбра-целиот поцрвенет од лутина се заврти и повторно се одалечи од групата.

По се изгледа дека ѓаволот ја однел шегата овде па ова Младен Виктор и Максут го сватија многу сериозно и во понатамошното работење не му придаваа никакво значење на Илија,дури и не го регистрираа за присутен. Меѓувремено Виктор застана возило со негов познаник,кратко разговараа но пријателот едноставно како да сакаше што побргу да го напушти ова место,нервозата и стравот заедно се читаа од неговот лице,додека излегуваше од возило нешто тивко му прошепоти на виктор му ги зеде документите од рака и замина,но оваа ситуација ја регистрира оштрото око на Илија,и покрај нервозата сепак се доближи до групата.Виктор дојде до Младен и Максут и бидејќи немаше што да крие ова го кажа гласно за да слушнат сите.

-Неможам да го разберам однесувањето на овој мој пријател,вечерва како да беше исплашен што не виде нас,самократко прокометира,отворетесиги очите вечерва,го виде Макдут и ти го знаеш,ги виде ли како брзо влезе во колата,како да бегаше од нас,многу е чуден,-не би бил младен ако и во сета сериозност не внеси доза на хумот.

-Чуден бре бре голема работа,па нели гледаш Виктор е вечерва и некој други се чудни па никому ништо.-но овие зборови на младен не го вознемирија Илија туку зборовите на Виктор.Сега повторно се одалечи и сега некако започна внимателно да гледа лево десно,како да очекуваше или исчекуваше нешто.

Виктор и Максут се потрепа на возилото и започнаа со вообичаени приватни разговори,Младен влезе во возилот го запали светлот и зеде да чита весник бидејќи светлоста беше слаба,мораше весникот да го превиткува неколку пати за да може написот да го прочита,разговорот

меѓу двајцата беше во целосен занес бидејќи добра препирка започнаа кој тим е подобар дали барселона или Челзи,кога во еден миг Максут ја испушти цигарата од устата,со едната рака се потпре на хаубата и како некоја грозница започна да се треси,Виктор кога го виде малку и се исплаши,бидејќи ова беше ненадејно.

-Максуте,Максите што ти се случи.

И самиот Максут беше изненаден од ситуацијава,прво некако бледо ги гледаше,но за кратко се поврати,но бледилот споро заминуваше од неговото лице.кога се прибра се исправи земајќи голема количина на свеж воздух.

-Незнам навистина неznam,одеднадеш како некоје студенило да ми помина низ целото тело,осетив како некоја ладна рака ме стега на срцето,незнам навистина неznam,ова не ми случило досега.-го гледаше Виктор и тој го потврди истото

-Интерсено нешто слично и мене ми се случи вечерва дома,и тоа баш пред да идам на работа,мајками од памет се извади.

Ги гледаше двајцата Младени незнаеше дали да и м верува или и тој да и кажи за своето доживување.

-А да знаете па мене што ми се случи-Виктор и Максут се завртија сега према Младен чекајќи да и каже.

-Младене кажи ама немој да го филмуваш како што си знаеш ти,-кратко јасно и концизно.

-Денеска на пладен,знам ама добро знам дека не спиев,во тоа можам да бидам сигурен,седев на фотељата дома,сам ,се згледав во една точка на таванот и се потрудив барем за еден миг да не мислам на ништо,и знаете што-со погледите двајцата му порачаа ајде не почнувај со филмот-пред мене се појаву една убава и прекрасна девојка,но оваа немаше земска убавина,имаше некоја –со рацете покажа некој гест-некоја убавина која неможи со зборови да се опише,нејзината убавина смирувачки ефект имаше,се појави одеднадеш пред мене,кога ја видов,од тоа што се извадов од памет неможев ни а да кажам,го виде стравот кај мене девојката,и само мирно ја стави нејзината десна рака на моето чело,тогаш зпочна мојот сон или јаве,ме понесе надвор од моето тело,кога бевме во собата можев да си го видам телото како седи на фотељата,но интересно тогаш не почувствував страв,туку некое пријатно очеснување,ме држеше за рака и започнавме да летаме прво над скопје,потоа се повисоко и повисоко,неznam колку време сме летале и со која брзина,но одеднадеш се најдовме во еден простор каде владееше една тишина,но тишина која е пријатна,тишина која смируваше,кога се загледав добро во таа тишина,или поточно во тој простор не беше темнина,туку имаше светлост

нешто како самрак,имаше уште многу други луѓе,сите одеа и разговараа меѓусебно,кога погледнав во една лучност која мислам дека ја познавав,уста не отвори но сепак ја разбрав што ми кажа-среќни сме што ни се придружи-зачудено ја погледнав бидејќи и не знаев каде сум, кога се загледав напред пред мене во просторот видов еден град но град блескав блескаше градот со некоја златна светлост потоа со некоја млечно бела светлост потоа со блескаво бела светлост,незнам незнам како град беше,тогаш како тишината да ја исполнија песни или беше песна но пеена од некој невидлив хор ја пееја на некој за мене неразбирлив јазик но самата песна беше толку убава и смирувачка што веќе ти е сеедно каде си,времето тука како да не постоеше,и како никој да небеше загрижен дали и воопшто постои,и тогаш го доживеав најголемот изненадување,таму во тој простор ве видов и вас двајцата,кога ме видовте се упативте кон мене со раширени и раце и насмеани лица,а Максита ти весело викаше-не можеш без нас ти младен не можеш-се исплашив и се разбудив.или се освестив незнам незнам што ќе значи тоа.

Виктор и Максита го гледаа,и прво незнаеа дали да му веруваат или да се изнасмеат.Виктор сега ова го сврти на шега.

-Максите дали ја запамети приказнава,сега земи пенкало и хартија запишија и ќе ја продадеме на некое филмско студио за добро сценарио,абре пари ќе згърниме Максита еј.Прво слатко се насмеаа сите тројца,но на Младен му дојде малку криво што не му поверуваа

-Па и незнам што ви кажав,требаше да знам дека нема да ми верувате.

-Добро бре Младене ти веруваме,ама баш се не ти веруваме,ти веруваме дека си сонувал,но дека си бил буден некако и направи гримаса Виктор со која кажа е како да не не спиел.

Полноќта полека иминуваше,маглата како некоја рака невидлива да ја крена и месечината блесна на сводот со својата убавинасега прегледноста беше добра ,се појавија нивите и селото во близина,маглата како да ги држеше кучињата да молчат,само шро се разведри повторно започна нивниот лавеш,но сега не беше оној секојдневниот повторно виеш,и тоа злокобен,виеја кучињата од селото во хор,кога подобро ќе ги заслушнеше човек веднаш бранови на морници му потекуваа по телото од тој слокобен звук на нивниот глас,освен виешот понекоја залутана птица ќе пролеташе но брзи,со брзањето сакаше и таа што побргу да го напушти овој простор.

Кошмар лош или стварен глас беше тоа што и прошепоти покрај увото на илина,но беше доволно да ја разбуди и да ја натера да стане и седна на каучот.не го запали светлото бидејќи уличната сијалица беше доволно моќна да ја осветли собата,седеше така Илина сама во собата и не

можеше да си го разјасни немирот кој повторно и се врати но сега некако поголем и пострашен,стана од каучот и отиде во спалната ,сакаше да го разбуди сопругот,но кога го виде како спие и собира сила после напорниот ден се премисли во последен миг,отиде до врата на собата на ќерката ја виде како милно спие со погледот ја помилува,а тој поглед како да беше моќен,бидејќи ќерката се заврти го опушти телото во креветот,тоа и беше доболно на Илина,но кога го погледна креветот на Виктор празен,повторно онаа болка на кинење на парче од срцето и се врати,со брзи чекори се врати во дневната соба и повторно отиде кај инокостасот и во 1 по полноќ го запали кандилото пред иконата на Богородица и започна повторно да се моли,откако заврши со молитвата,бидејќи не можеше да спие стави кафе да си свари,го стави филџанот со врелото кафе на масата да се олади седеше така извесно време,кога ја пружи раката да го земи кафето почувствува нечија присутност на човек во собата,не можеше да одреди во првиот момент,започна добро да гледа погледна кон вратата но таму немаше никој,во полумракот започна да ги напрега очите да го види присутниот,гледаше но безуспешно,присутноста на човек беше се поочигледна и поочигледна,кога подобро се загледа во аголот на собата каде што завршуваше завесата,виде дека започна да се мрда,прозорецот беше затворен,и навистина не и беше јасно што е тоа што ја движи завесата,небеше Илина од тие жени кој за се и сешто паничат или се плашат,кога подобро го напрегна погледот во тој правец забележа нечија силуета,прво беше само бледа сенка но колку повеќе гледаше Илина во сенката толку побргу се формираше и добиваше човечки лик,од ликот што го препозна Илина сега навистина се исплаши,вилиците започнаа да и тропат небаре надвор беше и имаше 30 степени под нулата,сакаше нешто да викне во тој момент,но не можеше,од шокот гласот и се одзеде,ја виде својата покојна братучетка,која кога беше жива беа многу блиски,стоеше Евдокија така се викаше братучетка и во своите преградки го држеше Виктор,нејзиниот Виктор,цврсто го држеше а ликот и беше целосно озарен од радост,по преградката се гледаше дека нема намера да го пушти,а навистина додека беше жива Евдокоја,бидејќи беше стара мома што се вели и немаше свој пород целата своја љубов што ја чистуваше кон децата му ја подаруваше на Виктор,понекогаш сетраму на Виктор беше навистина љубоморна и негодуваше но тоа воопшто ништо не и значеше на Евдокоја,го сакаше Виктор повеќе од се,па така кога почина Евдокија едното око не може никако да и го затворат,кога Виктор влезе во просторијата да се прости од својата тетка окото веднаш се затвори самото,па затоа знаејќи го сето ова Илина од шокот само ја гледаше сцената и којзнае колку време не изусту

,но тоа беше миг,но за Илина беше вечност,бранови на топло па ладно го преплавуваа телото на илина,и кога собра сила изусти тивко.

-Немој,немој евдокијо сестро,немој да ми го земаш виктор,немој премногу е млад,се уште животот не го искусил,немој како гопсод те молам.

Евдокија како да ја разбираше молбата на Илина и на секој изустен збор лицето и добиваше се позадоволен и позадоволен израз,а преградката со која го држеше виктор како да и беше поцврста.

-Немој Евдокијо ,знаеш,знаеш и ти самата колку те сакаше Виктор,те сакаше некогаш и повеќе од мене,а знаеш и ти самата што ти вети Виктор,дека својата ќерка ќе ја крсти по тебе ќе и го даде името Евдокија. На ова низ собата се раслеа една громогласна смеа која и ги параше ушите на Илина,со смеата евдокија како да и кажуваше-Сега е мој сега е мој Виктор и не ти го враќам.

Некоја необјаснета сила и дојде на Илина,стана и се упати кон аголот каде што стоеше евдокија.

-Не ти го давам Виктор,проклетнице,не ти го давам,тој е мој и секогаш бил мој,зарем тоа не го разбра уште додека беше жива-се доближи и кога сакаше да ја зграпчи евдокија сенката исчезна,низ собата остана само одвратниот глас на смеата на евдокија,исчезна исто као о што се појави,клекна во оголот илина и не се трудеше во тој момент да ги запре солзите,гласно липаше и со липањето ги испишташе гласовите кои беа само болни крикови,од силината на криковите се разбудија и Ѓорѓија нејзиниот сопруг и ќерката,кој уште во бунило дотрчаа во дневната соба гледаќија Илина како клечи во аголот и плачи.

-не не не не ти го давам евдокијо не ти го давам,ја држеше цврсто завеста и од силината со која ја тегнеше постоеше опаност и да ја откорни од зидот сосе држачите.

-илино илино што е што ти се случило-ја фаси за рамења нејзиниот сопруг и силно ја протресе,тоа како да ја врати во стварноста,го погледна добро сега на светлоста,и бидејќи го виде стравот,силно и прегрна и обајцата и само тивко прошепоти но доволно да ја слушнат.

-сон сон беше тоа Ѓорѓија,и би скала да е само сон на кој утре нема да се сеќавам,сон сон беше-и самата се убедуваше дека е така.

Ноќта веќе се прекрши на пола,изминуваа миговите,Младен Виктор,и Максут веќе беа внесени во работата,а беа внесени зошто сите тројца имаа планови и тоа големи,сакаа нивните успеси да бидат тие кој ќе ги носат на подобри работни места,несакаа да се китат со туѓи успеси,сакаа делата што тие ќе ги создадат да се гордеат не само самите,туку и нивните колеги,едноставно ги презираа оние колеги кој со подметнување и

нечесни работи стигнуваа до поголеми позиции, не можеа едноставно да замислат како можат постојано да прават сплетки и интриги и токму со тие сплетки и интриги како награда им даваа позиции, честопати се сеќава Виктор на зборовите од неговиот татко кој го учеше на честност и трудељубивост, знаеше да му каже некоја народна мудрост која носеше многу повеќе од самите зборови, “не ја гради сопствената среќа со тоа што ќе предизвикаш туѓи несреќи” честопати му ги кажуваше овие зборови, така и вечерва сериозноста на задачата сепак беше доверена на сериозни луѓе кој знаат да ја извршат таа задача професионално, не се жалеа и не приговараа никогаш кога ги добиваа задачите, напротив колку беше поголем ризикот толку кај нив се будеше гордоста што ете тие а не другите ја извршиле таа и таа задача. резултатите од извршените задачи кога ќе се врате беа потврда дека уште еднаш го оправдале даденото поверение што им било дадено. Минуваше времето, но за Илија како да застана, веќе една кутија исфрли во меѓата, ја отвори втората, и и понатаму шеташе нервозно, гледаше на часовникот и нешто неразбирливо мрмореше, повеќе за себе, ќе завршеше некоја работа површно и тоа беше се, но секогаш беше понастрана од другите, товарот што го носеше на сопствените плеќи беше претежок и за него, но и самиот не беше свесен по која патека залутал, не беше свесен во кој понор оди. Месечината блесна со својот полн сјај, со ни еден тројцата не можеа да го предосетат злото које веќе започна да им се доближува, не обрнаа никакво внимание на кучекиот виеш, не обрнаа внимание ни кога одеднаш тој виеш замре, како некоја невидлива рака да ги натера кучињата да влезат во своите дувла и да молчат, злото сега кога ги смири кучињата започна со секој нареден миг да го стега обрачот околу жртвите, чекот по чекор силуетите кој се претопуваа во мракот полека ги запоседнаа своите позиции кои претходно ги договараа, ги наместија своите смртоносни пенкала и решија вечерва да ја напишат најкрвавата приказна што може да ја измисли најизопачениот мозок на еден човек, или подобро на некој кој се нарекуваше човек, во просторот запоседнаа илјадници демони кои со своето присуство на силуетите им ја даваа сета потребна моќ но и заштита, неколку ангели кои постојано пробуваа да пријдат до своите штитеници беа постојано бркани и оневозможувани од ордата на демони, не можеа на никој начин да им дадат било каков знак со кој би ја увиделе опасноста која им се доближуваше, во сета таа збрка, само еден ангел кој имаше доволно моќ и сила да се избори со неколку демони одеднаш само за миг се проби во тој простор и се појави пред тројцата кои го видоа многу јасно, но не успеа да им ја пренесе пораката, сега демоните брзо се организираа и започнаа да го гонат, мораше и тој да го

напушти тој простор,кога го здогледаа ангелот Младен и Виктор и Максут се погледнаа во себе и не можеа да ја објаснат оваа појава,некако брзо беше појавувањето и исчезнувањето така да на крај заклучи дека ова беше некое заостанато облаче кое ја носеше маглата,вителот кој се отвори во просторот а водеше директно од адот подземен,во последен момент има кажа на нгелите дека е време да одат и да бараат помош ако може да се речи за некаква помош,но од развојот на сите настани изгледа дека овие ангели не успеаа во својата мисија,ги оставија своите штитеници сега тука во рацете на демоните беспомошни,знаеа ангелите за ова и кога се одалечија на пристојна далечина,започна да плачат за грешката што ја направија,сега знаеја дека и колку голема верба да имаат нивните штитеници во Бога нема да им вреди бидејќи најмоќното зло се појави,а од него нема одбрана единствен епилог е пораз,во далечината ангелите ги слушаа славеничките урлици и поклици на демоните кои славеа уште една победа над ангелите,славеа и за да не ја видат погибијата на своите заштитници,демоните околу просторот створија темна завеса,која не можеше ни најоштриот вид да ја пробија,сега кога победата беше на самиот дохват на рацете демоните станаа нестрпливи,и веќе нервозта започна да сејавува кај нив што се уште не беше започнал крвавиот пир со кој ќе се сладат подолго време,знаеја демоните дека ова е самио првиот од многуте што доаѓаа пирови,сласта вреше во нивните тела и лигите може да се видат како капат по земјата,го пронајдоа предводникот и со урлик му кажаа дека е време да започната зошто ако се продолжи со ова чекање и одоговлучување ќе пристигне нивниот најголем непријател-зората.

Виктор и Максут беа големи љубители на оружје,просто беа вљубени во тоа ладно парче метал кое носеше смрт,го пропуштија возилото откако не констатираа никаков недостаток,отидоа до задното седиште на голфот и ги зеаа автоматските пушки,Младен кога ги виде прокоментира.

-Пак ли ви сега двајцата ќе се препирате меѓусебно која пушка е подобра,па да знаете дека сте веќе досадни,на глава ми се качувте со тие ваши пушки.

Максут и Виктор не се загрижија за приговор на Младен туку лежено се потпреа на хаубата од голфот и повторно по којзнае кој пат започнаа препирка,но во меѓувреме Виктор за приговорот му возврати на Младен.

-ајде бре младене,па ти така зборуваш од мака не од друго.

-Е што од мака.

-Па тоа што должиш малихера а не пушка па сега од пуста љубомора само приговараш на секого.-на ова двајцата слатко се изнасмеаа,и навистина Младен беше задолжен со полуавтоматска пушка и за тоа честопати

неговите колеги му префрлаа но повеќе во шала,дека ете има танцарка,малихера и така натаму,но сепак не им се лутеше ,не им се лутеше ама понекогаш па и му беше криво,но тоа беше што беше.

Додека Виктор и Максут се внесоа во својата препирка Младен седна во возилот и започна да го пишува извештајот,т.с да ги внесува резултатите од досегашната работа,се наведна да го земи пенкалото кое му падна на подот и во моментот кога сакаше да се исправи оштра болка помина низ неговото рамо,инстинктивно се фати на местото и топлата течност што му дојде на врвовите од прстите доволно му кажа што е,сакаше да викне и да ги предупреди колегите но веќе во тој момент одекна истрел гласен кој го распрасна стаклото на задната врата на голфот,им стана јас дека се пука се пука и тоа на нив,сакаше младен сега да се извлече од другата врата бидејќи истрелите доаѓаа точно од страната на која седеше,и со седењето беше изложен на нападот,започна да се преместува на другото седиште кога повторно болка почувствува но сега во нозете,Виктор и Максут веќе беа позади голфот,гледаа дека младен не може да го напушти возилото,па максут се доблечка до возилото пропратен од дожд на куршуми кои летаа некаде околу неговата глава,ја отвори вратата, и му викна.

-Младене добар ли си-

-Ранет сум ранет сум максуте во нозете,неможам деснава нога да ја помрднам.

Брзо и молскавично размислуваше Максут.

-Младен подајми ја раката,морам да те извлечам,ти сега вришти колку сакаш,пцуј,ама што сакаш прави ама подајмија раката,и навистина кога максут го повлече кон себе од преголема болка младен за миг изгуби свест,го извлече од возилото спуштајќи го на земјата.

-сега си на сигурно.

Виктор веќе возвраќаше на истрелите,прво чекаше да види од каде доаѓаат па потоа ведна на истото место ги упатуваше тој неговите куршуми,

-Максуте,максуте оквириите оквириите подајмиги,-викна по максут.

Максут повторно се врати до голфот и од задното седиште ги зеде оквириите и со лазење отиде до Виктор.

-Викторе,можиш ли да одредиш колку ги има.

-Незнам незнам максуте но по пукањево ги има повеќе се ми се чини дека сме во обрач.значи единствена варијанта доколку не ни дојди помош е да одиме до последен.

Сенките веќе започнаа со својата канонада,пукаа непрекинато од сите страни,недаваќи им миг да ги кренат главите,муницијата ја имаа на

претек,и едноствано не ја штедеа,сега максут скаше да се врати кон младен да види тој како е,кога и него го погодија ,го погодија во левото рамо,ја игнорираше болката и се доближи до младен,

-максуте по врска барам помож.ама се ми се чини дека е мртва врскава,мислев дека е до батеријата ама баатеријата е добра,на ниеден канал неможам да добијам ништо,тогаш од таа далечина му викна на Виктор.

-Викторе ајде сега да го видам твојот лепотан колкумина ќе испрати таму каде што им е местото,мојата малихера веќе се докажа,погледниго како се испружи како смок е.во еден момент виктор застана со пукањето и го зеде мобилниот со надеш дека ќе ја добие станицата за да ги извести за ситуацијава.но кога го заврти бројот телефонот покажа дека нема мрежа,само сочно ја опци фирмата и повторно ја зеде пушката бидејќи куршумот кој му помина покрај увото од самата брзина на на момент го спржи,пукаа сите троја во правецот на истрелите но сенките ги менуваа позициите така да малку беше отежнато да се гледа,тогаш максут реши да оди до возилото со надеш дека од таа радиостаница ќе се јави за помош,но куршумите беа побрзи од неговата мисла,само што се подигна,неколку куршуми поминаа низ него,последниот и најпрецизен,многу брзо помина низ неговот срце,се струпполи максут на земјата и со стиснати заби процеди низ своите заби.

-ај анасана арнаути.

Очите на Максут останаа отворени да гледаат према бескрајот,смрта како да брзаше што побргу да ги земи и да ги однеси што подалеку од овој пекол,ја немаше онаа пресмртна агонија,само ја навали главата на ладната земја и се беше готово,готово како и никогаш да не започнало ништо,го гледаа мртвото тело на Максут Виктор и Младен и полека им стануваше јасно дека помошта ќе дојде вечерва прекасно,и затоа мораа на секој можен начин да го одоговлекуваат нападот на сенките,но бранот на бес кој помалку кој повеќе ги зафати и обајцата,виктор ја крена автоматската пушка и цевката ја усмери према истрелите што доаѓаа,чекаше погоден миг ,кога ги виде како се раздвижуваат само го притисна чкрапалото и куршумите еден по еден одеа во мракот.

-Ова ви е за Максут кучиња.-со преголем бес викаше а солзите не ги запираше,летаа куршумите течеа солзите,солзите за другарот кој лежеше до него мртов,зборовите како да стигнаа до другата страна,бидејќи повратниот дожд беше навистина дожд во вистинска смисла,додека автоматот на виктор ја пееше својата смртоносна арија,од другата страна се слушнаа лелеците,што значеше дека целта е постигната.

-Виде ли Младене виде ли како се гаѓа,мамето нивно.

Гневот веќе бликаше од секоја пора на Виктор,ја поткрена главата и повторно викна.

-Ова ви беше за максут дали запаметивте,ако ме саката мене ќе морате лично да дојдете-на сенките не им требаше да им се повтори,повторно уште еден дожд од куршуми,мораа да ги наведнат главите,зошто камчињата кои летаа од ударите на куршумите им летаа дури во очите,додека пукаа Виктор не ни забележа дека и Младен е смртно погоден,ја заврти инстинктивно главата и го виде како Младен со крајни напори со раката му покажуваше да дојди до него,започна да лази ниско по земјата за да стигни до Младен,додека лазеше на секој удар од камчињата се раѓаше по еден спомен,се сеќаваше на преградките од мајкаси,на секојдневните расправи со сестраси,тоа и не беа некои расправи,туку повеќе беа препирања,се сеќаваше вииктор,и во еден момент во неговата близина го слушна крештавиот глас на смрта како се смее.

-Мој си мој си момче-грозоморната смеа се развлече низ просторот,и на момент како да ги уплаши и сенките.-додека смеата се разлеваше сите прекори што Виктор ги добиваше од таткоси сега му изгледаа смешни,само сега премногу болни му дојдоа спомените со неговата сакана,не ги почувствува двата куршуми кои влегоа во неговото младо тело,но навистина го забеле зборовите што му ги кажа неговата сакана во паркот додека седеа на клупата под тажната врба,седеа и со отворени очи сонуваа за деновите што доаѓаат,ја стегна поцврсто пушката во рака,усните не од болка туку од бес на немоќност,се доближи до Младен кој беше во агинија,крвта течеше од неговата уста,виктор со ракавот од својата јакна му ја избриша крвта и силно го протресе.

-Викторе-со голема мака ги изговараше овие зборови-Викторе погледни-со прстот покажа кон небото и сега зборовите му беа некако разбирливи и со доза на радост-погледни Викторе колку убав ангел дошоч по мене,Викторе ако нешто ти згрешив простими,простими виктор,-последните зборови ги изговори тивко.

Ангелот ја заврши својата мисија,го поведе Младен кон вечноста,а Виктор остана сам со своите двајца мртви колеги,само една солза му се пролеа кога кон него се доближуваше една сенка,со краток рафал ја покоси сенката,која се струполи во негова близина,на одбесокот од месечината можеше да го види противникот,и тој беше млад,скоро колку него,но злобата која беше го обзела го извиличила неговото лице,кога сакаше да го направи последниот чекот кон виктор,го виде тогаш како демонот ја зема неговата душа и ја дели на парчиња,ги гледаше слугите демонски како задоволно се смешкаат од оваа гозба,кога веќе остана само едно

тело празно тогаш ликот на противникот се изобличи до невидени граници,злобата си го направи своето,не виде тука Виктор веќе ни една трага на честност,премногу биле јаки неговите ментори кој го исполниле со злоба,така да честоста и човечноста,ја истиснале на најперфиден начин,урликот на демонот кога се нахрани со душата беше страотен,човечкото уво тешко да ќе го поднесеше,ги затвори ушите со двете раце од тој урлик,додека ја гледаше сцената на растргнување на душата од страна на демоните некоја рамнодушност го обзема Виктор,не му беше целта да го убие момчето за да ги нахрани нив,туку беше само една гола борба за опстанок,Виктор само се бранеше,гледаќи ја оваа сцена веќе стравот од смртта му помина,како некој со рака да го однесе,се потпре на меѓата и ги исчекуваше сега спремно своите џелати,филмот на животот повторно започна да тече пред неговите очи,и куршумите кои го погодија сега едниот во раката едниот во стомакот и не беа болни,но и покрај сето ова Виктор кога ќе се доближеше некој возвраќаше,но и колку да се бранеше сепак беше лесна мета за сенките,со еден прецизен истрел неговото раме беше погодено,така да раката овисна покрај телото,се доближија сенките околу Виктор, и направија круг,помладите сакајќи да ја докажат својата лојалност кон своите постари,започнаа да го клоцаат со нозете измрцвареното тело на Виктор,тогаш еден покурполентен клекна пред Виктор и му се вдаде влище.

-Каде се ,каде се твоите а,ги нема ги нема зошто се плашат,и треба да се плашат,запамети и не само ти туку и многумина како тебе ќе не запаметат,и треба да разберат,ваша нога нема да стапне уште долго кај нас.

Го кажа ова и сите започнаа громогласно да се смеат,кога прекинаа со смеењето започнаа со голема омраза во себе,која киптеше скоро во секоја дел од нивните тела,започнаа да го плукаат,сакајќи така понижувањето да биде уште поголемо,но колку го плукаа Виктор не ја симнуваше својата насмевка од своето лице,кога завршија со ова,го гледаа очекувајќи од него да го слушнат нивниот најпосакуван збор атоа беше Милост,но по се изгледа тој збор во речникот на Виктор не постоеше,напротив само ја поткрена главата и со доводен и јасен глас им се обрати на сите.

-Ви посакувам,смртта на рацете свои да ја носите на своите најмили да им ја поклоните и радоста само на гробови да ја најдете.

Ги кажа овие зборови и мирно ја спушти главата на земјата,побеснеја сенките го удараа кој со што стигнеше,откако го истурија својот бес на немоќното тело,најстарот кој беше предводник на групата од својата војничка футрола го извади ножот и со брз и истрењан захват го зари во срцето на Виктор,додека ножот ги параше артериите на срцето,и го

дележе на половина,Виктор ги виде своите двајца колеги као стојат Младен од неговата десна страна Максут од неговата лева страна,ги погледна добро и беше пријатно изненаден,не беа сега валкани крвави ,и измрцварениги виде сега со чисти бели наметки,Младен му ја подаде наметката што ја држеше во рака,и трохцата заедно тргнаа по светлата патека што се создаде пред нив,одеа по патеката по која беа послани црвени миризливи каранфили,нивната опјна миризба се ширеше насекаде околу нив.

КОга беше јасно дека сенките ја завршија својата работа,брзо ги собраа неколкуте тела и се упатија кон селото,се приближаа пред првите куќи,и еден го праша предводникот.

-Што ќе правиме со четвртиот.

Тогаш корпулентниот мажа само благо се зврти незастануваќи.

-Има време и за него,кога ќе дојде време тој ќе ја плати највисоката цена, Цело време додека траеше пикањето Владо пробуваше да се јави во станица и да ги извести за настанов,но телефонските линии беа во прекин,мобилниот немаше мрежа,и единствено му преостана од дома да го гледа настанот,неможеше никако да им помогни на тројцата млади полицајци,кога групата се доближи до неговата куќа владо се позасолни позади завесата,но го слушна разговорот,и за миг фрли еден поглед кон нив,кога од групата препозна неколкумина се вкочани на место,доколку на било кој начин пробаше во деновите што доаѓаа да им дојави на полицијата за настанов,знаеше дека овие имаат свои пријатели кој многу лесно ќе го идентификуваат ,од друга страна да беше сам Владо како ми како,но позади себе имаше три малолетни деца и невработена сопруга,како немоќен татко,оваа мисла Владо ќе го мачи уште долго долго се додека не ја напушти оваа земја.

Тишината повторно завладеа на просторот,но за кратко,од далечината се слушаа повеќе полициски сирени,пукотниците што се случуваа се слушаа надалеку па така од поблиските населби им беше јавено во станицата,која и колку да скаше брзо да пристигни на лице место и да им помогни на своите колеги сепак мораше да се соберат во доволен број .со секоја минута доаѓаа се повеќе и повеќе возила,глетката која ја гледаа во првиот миг сите полицајци ги вкочануваше гледаќи ги своите мртви колеги,а потоа во следниот миг им се раѓаше гнев,и како се собираа во поголем број тага гневот растеше кај многумина,веќе помладите започнаа да се самоорганизираат и во помали групи при тоа правеа план како да го нападнаат селото,планот беше едноставен,се што ќе им се попречи пред нивните цевки да го убијат,но разумот кај постарите и поискусните надвладаа,со крајни напори успеаа да ги спречат помладите,кажуваќи им

дека во ова село има и разумни луѓе кој го презираат ова зло,и токму во името на тие луѓе им кажаа дека нема де се влезе сега се додека страстите не се смират,кога ќе се влезе им објаснија,емоциите да ги остават настрана и да покажат дека се вистински професионалци.

Веста за смрта на тројцата полицајци брзо се прошири низ градот,немаше таа вечер во градот полицаец кој ја слушна таа вест а да не ја почувствува онаа вистинска омраза која го обзема телото и го грева многу повисоко од разумот,секој во тој момент на слушање на вестаа посакуваше да го напушто своето работно место и да се најди на лице место,да им помогне на своите колеги во потрагата на убијците,која ќе трае долго долго долго.....

Вечерва кога низ полето во магловитата ноќ победоносно помина првиот јавач на Апокалипсата со својот смртоносен здув ги отвори ширум вратите на пеколот о ги повика своите три браќа кој дреме некаде на некои спили да му се придружат,а тие кога се отвори врата го почувствуваа здивот на смрта која на ветриштата им го носеше мирисот на свежата крв,започнаа да ги седлаат своите црни атови за галопот што ги очекуваше.

АКО ЖИВОТОТ НИВНИ
БЕШЕ КРАТОК
НЕКА ПОМЕНОТ КОН НИВ
БИДЕ ВЕЧЕН

Расказот-Првиот Јавач на Апокалипсата- е посветен на мистериозно погинатите полицајци

КИРИЛ ПЕТРУШЕСКИ

ЕРОЛ ГОТАК

АЦО АНГЕЛОВСКИ

Кои на 11.02.2000 год ги положија своите бесценети животи кај селото Арачиново

Прстот на судбината

Денот полека со секоја минута откако утрото го поздрави и ја најави белината и ја презеде убавината од темнината се наголемуваше, како денот грабеше према пладнето, така и црниот џип со четворицата патници грабеше метар по метар од жешкиот асфалт, километрите се зголемуваа но со секој километар молчеливоста кај патниците се зголемуваше, Ахил возачот на џипо млад стасит младич на свои 28 години, кој важеше за доста успешен бизнисмен во бизнис круговите, сега за кратко го остави тој свет и тргна заедно со своите тројца познаници во авантурата која ќе му го промени животот од корен, но не само него туку и на останатите тројца сопатници. Митко совозачот исто така млад човек на свои 34 години, кој со Ахил се познаваа од соработката на своите фирми, но денешново патување во изминатите месеци ја продлабочи нивната близина, денеска Митко повеќе молчеше отколку што зборувааше, не беше Митко по молчењето, напротив отсекогаш го нервирале а по малку и го плашеле молчеливи и тајанствени личности, но денес навистина имаше преголем мотив да молчи и денес токму тој да биде таинствен, товарот што го носеше на своите плеќи беше претежок, но кога ќе се погледнеа околностите едноставно мораше да издржи и да се надева на поволен крај. На задното седиште од џипот седеа Владимир и Анета дечко и девојка во повеќе годишна врска, планираа во текот на есента својата врска да ја крунисаат со брак, идејава за денешново патување им дојде како кец на десетка, токму со денешниот ден се надеваа дека ќе си ја осигураат својата иднина, која и не им беше баш розева, со завршени факултети, двајцата невработени, работеа одвреме навреме за мизерни плати, на работни места кои и немаа никаква врска со нивната професија, но мораа да работат зошто едноставно им беше премногу мизерно да бараат пари за основните работи од нивните родители кои сега беа стечајци, доволно беше за нив што родителите им се жртвуваа и ги школуваа до факултет, така и кај Владимир и кај Анета сјајот на очите им беше премногу блескав.

Преголемата градска врева сега веќе беше километри километри позади нив, полека започна да се чувствува свежиот планински мирис, што беше знак дека се наближуваат према целта, не поминаа ни два километри и џипот се исклучи од главниот пат и продолжи сега по селски неасфалтиран пат, дупките кој како се доближуваа до селото така стануваа се поголеми и поголеми, а со тоа и комфорноста во џипот беше се помала, и колку да ги одбегнуваше Ахил едноставно не можеше, ако една ја одбегнеше другата неминовно ќе ја погодеше, но и колку да беше лош патот сепак тоа небеше

некој голем напор за возилото,сепак тоа беше теренско возило кое беше направено токми за вакви терени.

Големиот овчарски пес им посака добредојде во селото,гостите беа реткос во овие краевии па после неколку силни лавежи весело започна да трча по возилот,кога го виде Митко песот навистина се израдува,се израдува зошто тоа беше песот на неговиот дедо кој откако умре го даде на чување во друго семејство,и покрај староста сепак Караман не беше изгубил од својата големина и убавина,застана џипот пред селската продавница,ако можеше да се нарече продавница,која беше повеќе празна отколку полна,ретките артикле беа раштркани на полиците за да не бидат празни и со тоа да ја прикажат целата бедотија,но сепак тоа што им требаше го имаше тука.Ахил застана и со брзи чекори се упати према продавницата,Митко изрипа од џипот клекна и силно викна.

-Карамане лепотане мој,дојди дојди кај батко митко.-гласот песот веднаш го препозна,силно заграби да трча и во лет се фрли на Митко,некој да го гледаше од страна ќе помислеше дека песот напаѓа и дека човекот ќе го раскине,од силината на ударот Митко се испружи на земја,а караман беше со својата црна голема глава токлу врз лицето,започна весело и брзо со својот јасик да го лижи ,Митко не се противеше напротив го остави,а кога Караман ја искажа својата блискост кон Митко,покорно се повлече и седна на задните нозе,гордо исправаќија својата става,кратки лавежи беа знак дека е пресреќен што Митко е тука,кога Ахил излезе од продавница,Караман,заржа но Митко оштро го прекина.

-Караман,седи.

Седна карамман,но према погледот што го упати према Ахил,му кажа дека нема доверба во него и дека будно ќе го следи секој негов чекор.

-Митко сигурно ли е кучево-малку со страв го праша Ахил,бидејќи и покрај својата старот караман не ја имаше изгубено силата и брзината,

-Немај гајле Ахиле,се додека сум јас тука Караман нема ни да те допре,и да не сум во близина,го чувствува моето присуство така да сигирен си сто посто.

-Добро ако ти велиш така,тогаш морам едноставно да ти верувам на збор-влезе во џипот и продолжија кон крајната цел.

Сега патувањето беше кратко,стигнаа и Митко повторно излезе од возилото,ја отвори старата дрвена порта,која беше направена којзнае кога,но дека е квалитетно направена зборуваше нејзината сврстина и исправеност,резињата функционираа перфектно,по којзнае кој пат Митко ја отвори и застана покрај едното крило пропуштаќи покрај него да влезе џипот,откако џипот се паркира под големиот и простран орев Митко ја затвори портата.не беше голем љубител на љубопитни погледи,а дека ни

било кој од неговата фамилија не се љубители туѓи погледи кажуваа високите камени сидови кој беа сидани можеби пред двеста години,широк рамен и простран двор со сите селски придружни објекти,но објектите беа во одлична форма,не беа како кај некои во распаѓање,ги гледаше Митко објектите и срцето радосно му чукаше,сето ова беше негово,наследено од неговиот дедо кој му остави аманет да го чува како очите во главата,на средина од дворот беше сместена куќата,стара двоспратна со големи и прекрасни чардаци,единствено само таа беше малтарена и варосана во селото бела како снег,поповата куќа,така ја викаа и така ја знаеа не само во нивното село туку и во други те села,Анета и Владимир излегоја од џипот а Караман се најде веднаш до нив,Анета која беше голем љубител на животни не почувствува никаков страв напротив клекна и го прегрна Караман,чувствуваќи ја нејзината близина,Караман започна да ја врти својата глава и да се гали со Анета,го бушавеше и го галеше по густото црно крзо,ја гледаше Митко оваа глетка и прокоментира.

-Е море стар лисец е овој Караман,Владимир не плашисе од него подајму ја твојата десна рака и оставиго нека ти ја излижи,так најдобро ќе се запознаете а тој со тоа ќе ти кажи дека не си му непријател.-Владимир направи како што му кажа Митко,малку колебливо ја пружи својата десна рака кон Караман,а тој започна да ја лиже,кога заврши ја повтори истата постапка како пред продавницата.седна пред Владимир и залаја три пати,со тоа му кажа,сега сме пријатели и не се плаши од мене.ова му даде слобода на Владимир слободно и без страв да се движи насекаде низ дворот,Ахил започна да ги вади работите од џипот,Караман се одалечи од нив легна под стеата на шталата и со поглед ги следеше сите движења на Ахил.но ахил ја знаеше филозофијата на Шарпланинците,кога е присутен сопственикот,или поточно кажано неговиот вистински господар,тогаш навистина не постои можност кучето некого да нападне,затоа Ахил слободно се движеше.

Се сместија во куќата ,свежиоти оштар воздух на сите им дојде како големо освежување,сега ја немаа на себе онаа градска бледа боја,туку напротив од воздухот започнаа да добиваат црвена боја на образите.Пладнето полека приближуваше првото ладно пиво веќе беше испиено,ги ладеа во кофи во длабокиот бунар,додека Владимир го пиеше пивото прокометира.

-Митко значи вистина било,фрижидерот не може на пивото да му ја даде оваа свежина,поубаво пиво во животот не сум пиел.

-Владимир ,колку пати сум ти кажувал дека најубавите и најдобрите пива сум ги пиел токму во овој двор,ладени во бунаров.

Анета на масата која беше во близина на оревот ја спремаше салатата а Митко на местото што тој го направи спречијално за скара,ги туру гламјосаните дрва и го распали огинот.пламнаа бргу,пламените јазици летаа но бидејќи митко го контролираше огинот не можеа да ја кажат сета своја сила.За кратко време и миризбата од печено месо се разлеа низ дворот,а токму миризбата како да намами гости,чукањето на портата го потврди Караман со лавезот,стана и седна на местото каде што лежеше,Митко се упати да ја отвори портата а караман за миг се најде покрај него,ја отвори малата врата која беше направена во големата масивна порта.

-Ооо дедо Спасе ајде ајде повели влези.

Спасе малку како да му беше незгодно што дојде,но бидејќи домашинот му посака добредојде влезе.

-Митко сине јас не сум за седење,дојдов само да видам дали Караман е тука,знаеш се навикнав во годиниве со него па некако кога не кај мене пусто ми е-зборуваше и одеа и двајцата кон масата под оревот.Седна Дедо Спасе на празното столче Митко ја извади малата чаша за ракија и му тури.

-Земи дедо Спасе и не се страми,земи и од мезево,земи и немој повеќе да те канам за земање.-Првата чаша ја испи скоро на еднаш,го зеде шишето и сам си наточи,но сега не брзаше со пиењето,а не брзаше и со прашањата,небеше Спасе од оние кој ги интересира буквално се,ако му кажеа добро ако не пак добро.затоа и Митко го ценеше и почитуваше старецот,бидејќи никогаш не го ставаше носот кај што не му е место.Анета започна да го распрашува за селскиот живот,па потоа започна да го распрашува за селските обичаи на тој крај,а тоа и беше и стручност.јазикот на Спасе се разврза така да додека разговараа со Анета ручекот беше готов,кога беа поставени сите работи,знаејќи дека не му е местото тука,Спасе стана со намера да си оди,Митко кога го виде малку и поднаутено му рече.

-Каде дедо Спасе,седи ќе ручаме па потоа оди.

-Ама ајде ви се молам деца,кај ме личи мене на маса со вас,и плус тоа вие сте си тајфа,па несакам да ви ги расипувам муабетите.

-Немој така дедо Спасе немој така,од еден ручек што ќе го ручаш,нема да не осирوماшиш,а за муабети па немаме којзнае какви муабети да правиме,дојдовме да се одмориме,два дена малку од сета таа гужва.ајде ајде седи и те молам не ме терај да се караме за глупости.Спасе седна приморан од инсистирањето на Митко но сега му се придружија и Анета и Владимир,само Ахил се држеше понастрана.

Помина и ручекот дедо Спасе се заблагодари и стана да си оди, Митко го испрати до портата.

-Не се секирај дедо Спасе, караман сега и да го врзиј кај тебе биди сигурен дека ланец ќе скини и тука ќе дојди.

-Знам знам синко ама кога не кај мене некако шубе ми е, знаеш дека го чувам како свое дете, знаеш дека Караман спие со мене во соба а не надвор.

-Знам знам дедо спасе за услугата што ми ја правиш немам зборови, а неznam навистина и како да ти се одолжам.

-Ајде ајде голема услуга нема што, ајде останими со здравје, и ако ти трба нешто јас сум тука.

-Добро добро.-го испрати и се врати кај пријателите.

Дориот ручек како и ладното пиво како да го донесе сонот, станаа Ахил, Владимир, и Анета и се упатија кон куќата, Митко остана да ги собере работите. Владимир на заминување го праша.

Митко ти не доаѓаш да одмориш.

-Не не нешто не ми се спие, ќе поседам овде под оревов, ако почувствувам дека уморот ме совладува ќе дојдам, одете одете слободно знаете кој во која соба е.

Заминаа оставајќи го митко сам во дворот со Караман, сега кога сите заминаа Караман стана и дојде легна пред нозете на митко и започна да се гали, го галеше митко а спомените започнаа да се враќаат еден по еден, само убави спомени го врзуваа Митко со оваа куќа, своето најрано детство го помина токму во овој двор, го помина со својот дедо, кој беше татко на неговата мајка, седеше и мислите повторно ми се вратија во онаа вечер кога неговиот дедо Ратко го викна само него на својата смртна постела да му ја открие големата семејна тајна. и токму денешниот ден беше дел од тој дедоб аманет кој му го остави. Полека пред него повторно се отвори временската капија и го врати во тој ден, сега Митко не седеше под орегот, туку во дневната соба, на креветот на кој лежеше неговиот дедо, и покрај неговото непрекорно здравје, утрото Ратко како да ја предосети смрта дека е дојдена по него, ладна рака помина преку неговите гради и сруденилото му прошета по целата снага, седна на креветот а потоа и легна, викна по Марија неговата ќерка а мајка на Митко. Маре ќерко, те молам најдиго митко и викниго, дојде времето и јас да ве напуштам.-Марија го погледна избезумена.

-Тате што зборувааш-тргна накај него, но оштриот поглед и ладниот глас ја одврати од намерата.

-оди најдиго Митко и не ми приговарај.Отсекогаш беше добар и внимателен со својата ќерка,строг но правичен.затоа познаваќи го добро Марија својот тако знаеше дека не вреди да се расправа.

Излезе од собата и замина да го најде синот,бргу се врати зошто Митко беше во дворот,кога влегоја двајцата во собата,Ратко и покажа со раката да излезе,Марија повторно проба да го разувери но безуспешно.

-Оставине сами Ќерко оставине.-повторно ја погледна и замолчи.

Го гледаше Митко кој тогаш имаше 21 година својот дедо сериозен,посериозен досега не го видел,му покажа со раката да седни,а мајкаму ја затвори вратата.

-Сине,време е да ти ја кажам најголемата семејна тајна,моето време е дојдено да заминам и да ве напуштам.

Митко сакаше да каже,но дедому го прекина.

-Сега само слушај и немој да ме прекинуваш.Започна Ратко да ја кажува тејната и да си јаолесува душата,не сакаше на тој свет да заине со тој товар.

-Сине Мите,ние фамилијарно сме проколнати да имаме само еден машки наследник кој само ќе ја продолжува лозата и така ќе ја одржува клетвата,ти си седмиот наследник и последен од проколнатата генерација,твое е да ја симнеш клетвата и да го ослободиш семејството,ако не успееш со тебе ќе знагне нашето семејство,твојот прапра дедо е проколнат за работа која никогаш не ја направил.

Во оваа област тогаш биле четворица попови кои служеле,покрај овие попови имало еден премногу богат чорбаџија,на ова богатство започнале да му завидуваат сите тријца попови,само твојот прадедо не му завидувал,чорбаџијата и покрај богатството бил чесен и поштен човек,кој ги помагал и сиромасите,но зависта на поповите со секој ден била се поголема и поголема,така да една вечер се договориле сите четворица да отидат на гости кај чорбаџијата,отишле и вечерта под закрила на ноќта ги убиле сите во куќата,домаќинот неговата жена и трите деца,додека тројцата попови го собирале златото и сите други работи,твојот дедо кога видел што направиле сакал прво да побегни но му се заканиле дека ако писне вака и него и неговата фамилија ќе ја сотрат,немало каде,дедоти влегол во собата каде што биле децата,едно од децата било сеуште живо,сакаќи да го спаси,кога го допрел,детето го проколнало.-Кога ќе се роди машки наследник во истиот момент неговиот татко да умре,и само еден во фамилија да има машко,со имотот да се сладат само туѓинци,-ги кажало овие зборови и умрело во рацете на дедоти,клетвата почнала да делува само на нашата фамилија,го поделиле златото,и му оставиле и на твојот дедо,дедото го закопал златото заедно со библијата и мантијата и

се зарекол дека до крајот на животот ќе биде калиѓер, после ова заминал во манастир. отогаш наваму во нашата фамилија има само женски деца и само едно машко, гледаш и самиот дека целата фамилија ни се крепи на домазетовци, и од таму ни е надимакот наш, ти си тој кој можеш да ја симнеш клетвата, но за да ја симнеш треба да имаш 34 години, треба да го извадиш златото со уште тројца кој мора да бидат неженети, откако ќе го најдеж златото, од него не смееше да земаш ни еден златник, ако земеш тогаш клетвата ќе ја продолжиш за уште седум колена, ова мора да биде направено нокта спроти Иванден. бидејќи и на тој ден се случуло убиството, кога ќе го најдете златото и Библијата која е завиткана во овчка кожа, во подрумот на куќата има еден дрвен сандак, таму има една стара кама, тоа е ножот со кој се заклани сите, ќе го земеш и прво врз коѓата ќе направиш трипати крст а потоа ќе ја отвориш, со тоа бараш прошка од бога, ќе ја земиш само библијата, и ќе ја даваш на синот а тој на синот и така натаму. ако го направиш сето ова како што ти кажав ќе ја симнеш клетвата и од тебе. - ги кажа овие зборови и замолчи, го гледаше право во очите, сега оди и викнија мајкатаи, Стана и ја отвори вратата, таму стоеше неговата мајка која кршеше прсти, и колку да се воздржуваше сепак неможеше да ги запре солзите, течеа непрекинато, влезе и клекна покрај креветот.

- не плачи не плачи чедо мое, го имаш Митко, и се имаш, моето веќе помина, а и време ми е – ја погали по косата и раката му падна омлитавено на креветот.

Откако го закопаа дедому отиде Митко во подрумот и навистина таму на местото каде што му кажа дедому го најде ножот, кога го допре некое чудно луство доби, доби како некои деца да се присутни во подрумот, како да стое нудејќиму нешто што неможеше да види, го фрли ножот повторно таму каде што беше, и до ден денешен воопшто го немаше отворено ковчегот. сега стана и замина во подрумот, повторно го отвори и ножот стоеше таму каде што го остави пред 13 години, сега повторно го зеде, и повторно ги почувствува прво позади себеси оние ладни погледи, се заврти но сега не беа така непријателски расположени, туку беа пријателски, во рацете држеа некои црвени панделки кој му ги подаваа, но сепак нечиото присуство го натера да го земи ножот и да излезе од подрумот. Веќе беше 18 часот кога во дворот дојде Ахил, мракот полека започна да владее, ги запали сијалиците и сега дворот доби некоја друга волшебна слика.

- Митко мене ми се чини дека е време, што велиш.

- Па и мене ми се чини дека е. - на прозорот од собата стоеше Владимир, кога го виде Митко му мавна со раката да се симне и дека е

време,за кратко време и Владимир и Анета беа тука,од џипот Ахил го изваде апаратот за барање на злато.

-Од каде да почнеме.-праша сериозно.

Сите тројца се погледнаа помеѓу себе,не знае од каде.

-Митко кога ти би криел злато каде би го сокрил најпрво.-го праша Владимир.

-Не би можел да ти кажам зошто и никогаш не сум бил во таква ситуација.-го кажа ова и се поднасмеа.

-добро ако имате намера да филозофирате ,јас изгледа не ви требам,-малку и нервозно им префрли Ахил.-кажете од каде да започнам.

Тогаш Митко се јави

-Па мисла да почнеш од дворов ,па потоа ќе одиме по помошните објекти,па на крај во куќата,може ли.

-може одговорија сите во еден глас.

Започна Ахил со апаратот да шета по дворот,овде онде ќе испуштеше некој глас,но небеше тоа што го бараа,кога темелно го пребара дворот,започнаа со објектите,прво објектот каде што некогаш имало живина,па потоа објектот каде што се чувала храната за стоката,да на крај стигнаа и до шталата,сега не беше штала зошто митко ја испразни целосно пред неколку години сега беше само една голема празна просторија,која и не наликуваше на штала,полека одеше Ахил со апаратот,кога одеднаш некаде во средината покрај најголемиот и најдебел столв започна прво слаби но како одеше Ахил према местото така звуците беа појаки и појаки.на еден метар од столбот апаратот започна да свири постојано и непрекинато,лицата на сите четворица се озарија од радост,го означија местото,ги зедаа алатите и митко ја удри првата лопата,земјата небеше многу тврда,започна да копа,потоа зеде Владимир па Ахил,ископаа дупка околу 50-60 сантиметри,кога митко удри на нешто кое небеше камен,се наведна и започна со рацете да ја расчистува земјата,почувствува дека е дрво,започнаа да ја шират дупката,кога ја расчистија земјата дрвата кои беа полутрули ги извадоа внимателно,пред нив се покажа тоа што го бараа голем глинен сад,кој беше целиот потемнет од стоењето,врз отворот имало ставено кожа која со текот на времето изгнијала,блескаше златото а сите четворица стоеа и го гледаа,радоста беше очигледна,сега во главите на сите пролета една мисла дека е дојден крајот на сите проблеми,полека започнаа да ја чистат земјата,кога покрај џипот имаше уште едно врзано пакетче тоа го зеде Митко и го стави настрана,сега Владимир Анета и Ахил беа толку занесени во сјајот на златото што и не гледаа што прави Митко,тој го зеде ножот и со тој нож направи трипати крст,го скина јажето со која беше врзана кожата,и пред него се покаја

стара Библија со прекрасни кожни страни,ја избриша правта од корицата се прекрсти и тивко повеќе за себе кажа.

-Нека им е лесна земјата на Митревци-така се викаше фамилијата која беше убиена-а нам нека ни е простено за сите гревови.-повторно се прекрсти и ја баци библијата.

Го извадоа златото и го истурија на едно шаторско крило,Ахил и Владимир го фатија двајцата од по една страна и го изнесоја надвор носејќи го во куќата,таму го ставија на масата и го гледаа сите четворица,додека го гледаа во очите на Анета се јави некој посебен блесок.За тоа време Митко се мислеше како да им кажи дека несака ни еден златник,Анета како да го прочита,малку на шега му се обрати.

-Митко,еве ти си добро ситуиран,не добро туку повеќе од добро,што ќе ти тебе ова злато,ај кажи.

Ова му дојде добредојде,

-Па ако така мислите нека биде така-направи гримаса како божем не се согласува-ама добро и кога ќе размислам па можеби и сте во право,што ќе ми е мене златото,кога имам буквално се.еве се откажувам од мојот дел во ваша корист.

Не требаше да им каже двапати,Ахил зеде златото да го дели на три дела,го подели и сите го ставија во торби коли ги понесоа од дома,се напиаа по едно пиво,Анета свари кафе,но возбудата беше преголема,Ахил го погледна Митко и го праша.

-Мите мораме ли да чекаме утре за да си одиме.

-Ако сакате одете и сега,јас ќе останам вечерва тука.

Како да им олесна на тројцата,брзо ги спакуваа работите,и со џипот за кратко време го напуштија селото,на митко некако му дојде полесно,отиде во шталата и дупката која ја оставија,ја затрупа трудејќи се сепак да врати се во претходната состојба.се врати во собата запали цигара и го погледна часовникот,беше точно 22 часот.полека го вовлекуваше чадот од цигарата,мирнотијата која го обзеде беше неопислива,ја испуши цигарата,и се навали со главата на перницата,не ни почувствува кога сонот се залепи на неговите капаци,сега дали беше сон или нешто повеќе од сон не знаеше,но кога очите се склопија пред него застана дедому Ратко,беше повторно исправен и горд како што го знаеше.

-синко кончено сега сме слободни од клетвата,и ти навистина ја спаси фамилијата,сега да ти кажам уште едно нешто што не ти кажав,проклетството сега премина кај тие што го зедаа златото,но не се грижи и немој за тоа да имаш грижа на совеста,овие тријца што беа денес со тебе се уствари наследници на тројцата попови кој се вистинските виновници за нашето страдание,сега клетвата отиде на вистинското

место.ете судбината скала сепак да ја исправи својата грешка.но сега се ќе биде како што треба да биде.

Зборовите од сонот го разбудија Митко,седна на креветот и се мислеше дали беше тоа јаве или сон бидејќи дедому го виде премногу добро како стои во собата,мислите му ги отргна караман кој лаеше на нешто но весело,се симна во дворот и го забележа караман како весело подрипнува пред портата,ја отвори малата врата а таму стоеше дедо Спасе.

-Што така касно дедо Спасе.

Нерече ништо само влезе во дворот,и се упати кон оревот седна на столчето и го погледна Митко.

-Проклетијата од вашата кука си отиде нели синко.

Го гледаше Митко старецот вчудоневидено,се запраша самиот од каде сега знае,кога сидовите беа високи и неможеше да се види ништо внатре што работат.

-Седи седи синко да ти ја кажам сега мојата историја.-седна митко и ги наполни чашите на двајцата со ракија.

-Јас ум потомок на Митревци,единствениот преживеан бил мојот дедо,кој таа вечер бил на гости кај чичкому,тоа било четвртото дете,ние секогаш низ годините сме биле блиску до вашата фамилија и сме си помагале,вистината сепак изггле на виделина,но клетвата останала но сега вечерва дома кај мене се појавија трите сестри кои весело ми кажаа дека се сега конечно слободни и дека вистинските виновници ќе си го добијат заслуженото.-го кажа ова и замолчи.

Седеа извесно време молчејќи Спасе стана и си замина.

Мите утрото ја зеде Библијата и си замина во град кај мајкаси,да и каже за тоа што се случи синоќа.

Времето сега почна да мине по некој друг тек,измина веќе година ипол од настанот а женаму на Митко Славица роди прекрасно машко дете,покрај ова таа година во фамилијата се родија уште три други машки деца.

Анета и Владимир после два месеци ја раскинаа својата четиригодишна врска ,Анета добро го уновчи златото и си замина во странство,каде направи успешна кариера,таму се омажи и започна да го носи проклетството на своите предци,Владимир отвори фирма која стана доста успешна,се ожени и кога се роди неговиот син,во истиот ден Владимир загина во сообраќајка.

Ахил лубоморно го чуваше златото,и секогаш кога че беше сам го земаше и го броеше постојано,го галеше и се радуваше на него,но никогаш Ахил не се ожени.

Мистеријата на Белата Роза

Додека ладните капки на дождот го миеа валканиот прозор,лежеше на креветот читајќи го дневникот кој го пишуваше до скоро,сега и тоа не можеше да го направи,потајното каење кое го криеше од сите ,каење кое го провлекуваше низ лажните насмевки што им ги подаруваше на сите кои доаѓаа во нејзиниот дом,а доаѓаа секој ден се помалку и помалку,каење кое го моташе во сите преградки ,преградки кои ги добиваше поретко и поретко,а кога ќе ги добиеше силно ги стегаше луѓето,толку силно што понекогаш и болка им предизвикуваше.....тоа проклето каење,се прашуваше самата себеси,зарем мораше да се роди во мојата глава...ех...не знаеше дека е едно од најопасните копилиња на совеста,копиле кое го носеше најоштриот и најболниот невидлив нож.....каење кое на некој чуден начин и го замрзнуваше ли мастилото во пенкалото или хартијата ја правеше толку рапава да неможеше ниеден збор да се стави,а толку сакаше да пишува во тој дневник,да пишува деноноќно и го отфрли теретот кој го носеше на себе....растеше каењето што никогаш не собра храброст да изговори две зборчиња...,туку се реши пустошот да го сее и низ тој пустош ја донесе илузијата која другите и ја даваа повремено,повеќето од забава,но некои од завист,а таа веруваше во таа илузија и силно нештедеќи се себеси иташе се фрлаше во секакви преградки,се качуваше по скали кои не постоеа,скали кои постоеја само во нејзината глава,негледаше дека некој друг од позадина ги влечи конците а таа само привидно се радуваше....

Го фрли дневникот и неплашеќи се од студенилото реши да оди по празните улици,насебе само го наметна мантилот за дожд со капуљача и брзо излезе од собата....некаде во скриениот дел на стреата од куќата седеше нејзиниот татко,со туп и незаинтересиран поглед ја гледаше дење улицата и луѓето кои поминуваа по неа,но него сеедно му беше кои беа,каде одат или каде брзаат,единствено што гледаше како низ улицата врви со параден стил двојната измама на неговата ќерка.....седеше без никакво чувство во себе,измина веќе 6 месеци од смрта на неговата сопруга,но тој не почувствува во ниеден миг жалење кон неа,креатор на таа измама беше токму таа,и можеби затоа сега тупоста во погледот со секој ден беше се поголема и поголема.

Се доближи донего,го допре до раката но брзо тој ја тргна под покривачот со кој беше замотан.

-тато,јас отидов да се прошетам малку низ населбата.

Неговиот поглед само оштро и кажа.

-оди каде сакаш,само тргни од пред очи да не те гледам.

Замина,не да оди низ населбата туку исто каде што беше и мината недела,замина од далечина да ја гледа хумката која и после 8 месеци не изгубила од својата свежина,проба и сега да се доближи,но на некои добри сто метри повторно невидливата рака ја спречи,не и даваше ни за милиметар да го премине тој невидлив круг кој постоеше околу таа хумка,и затоа повторно додека ладните капки на дождот кој стануваше се посилен се лизгаа на мантилот,а од мантилот на нејзините нозе,седна на непознатата и необележана хумка и ја запали свеќата.

Поривот да ја пробие таа невидлива но за неа моќна бариера растеше,и со растежот бурата на гнев и разочарување збесна,започна клекната на колена силно да плачи,и низ плачот ги истураше своите лажни надежи што ете и ги подаруваа сите мажи.....,а сакаше да отиде на таа хумка и како никогаш од утро до мрак да ја прегрне и да плаче,сакаше низ земјата да му ги испрати своите солзи во кој стоеа испишани со писмото на душата тие два зборови кои никогаш не ги изговори...

Ја гледаше хумката,и низ малглината што се ствараше повторно ја виде слабата светлина што светеше таму,никогаш неможеше да си разјасни самата на себе,кој оставаше секоја недела по една Бела роза и палеше кандило кое светеше 7 денови.

Мистеријата остана да живурка низ светлината на кандилото.

Пресликан лик на еден грев

Излезе брзо на Балконот бегајќи од одвратниот кошмар кој цела ноќ ја мореше, босонога застана на голиот и ладен бетон вдишувајќи големи количини на воздух, благо се потпре на оградата и погледот го впери во градот кој се будеше во својот секојдневен стил, помешани гласови на оците од едната страна, и нервозни и испотени возачи кои свиреа на својата секојдневна патека од другата страна.

Додека започна вистински да ужива шетајќи со погледот по крововите на блиските куќи, беше грубо прекината од песната на двата гаврани кои тука во нејзината близина започнаа некоја чудна и морничава ода да пеат, и самата помисла ма нивната црнина ја тераше ладни морници да ја полазат, а сега реки од непознат извор потекоа течејќи низ нејзиното тело. Проба со неколку слаби предмети да фрли на големиот и раскошен чемпрес и ги избрка, но попусто, колку повеќе фрлаше толку посилено ги впиваа своите канџи во гранката повишувајќи го својот глас се посилено, пееа една тажна сторија која никој не сакаше да слуша, но ним тоа сеедно им беше, низ песната ја провлекоја и својата тага за проклетијата која ја носат завиткана во црнилото и рапавоста на својот глас.

Мораше да се врати повторно во тие четири сидови...но немирот што и го донеса гавраните не даваше да се скраси на едно место, со непозната сила за неа започнаа да си играат стомачните мускули навестувајќи денес нешто ќе се случи.

Сонцето веќе триумфално зазеде неприкосновена позиција на господар на небото, а како таков сега можеше да си игра и со земјата, пламените кочи и испратени како подарок за смртниците веќе патуваа истурајќи ја своја пеколност, и во таа пеколност единствен спас беше дебелата сенка на оревот, малку тешка и дремлива, но во овој пекол беше добредојдена.

Седна удобно во старата и веќе излитена фотеља, но сега тоа не беше важно, важно беше да се избегне следната пламена кочија на сонцето. седна сакајќи на миг да ги затвори очите но повторно непознатиот немир се разбуди, сега кога времето беше скратено до средбата, немирот танкуваше по површината на мускулите и ги затекнуваше небаре беа струни од харфа....

-мајка добро ли си...нешто си ми пожолтена.....праша старицата која се влечеше низ дворот потпирајќи се на невешто направениот самоделски бастун.

Пламна,пламна небаре во себе ги собра сите неизгаснати огново кои гореа тивко во душата нејзина.

-достааааа...уште колку пати ќе ти кажам достаааа...оставиме барем миг еден на мира....веќе прекуглава ми е дојдено од твојата прекумерна грижа....одиси и оставиме на мира.

Сега ликот доби некој лажен ангелски израз.

-но мајка јас сакам да ти помогнам....

-одисиинии викаше силно одисиинии,од твојата голема помош само вратите на пеколот ми се отвараа..одисиинии

Додека се расправаа мајката и ќерката во широкиот двор,на почетокот од улицата се појави млад човек на свои 28-30 години,ги плени за миг сите погледи кои го видоа,висок стасит со залепена Божествена убавина на ликот од човек,широко и високо чело,небесноплавите очи беа само едно пресликано небо,широката насмевка која така несебично ја подаруваше на секој кој ќе го видеше носеше некоја свежина до тие на кој им беше наменета.снагата па тоа беше откорнат раскошен Даб кој одеше и вековноста со себе ја носеше.

-добар ден...го поздрави брачниот пар кој седеше удобно под лозницата и го пиеше кафето.

-добар ден ..брзо и со милост му возвратија на поздравот.....кога ги одмина жената кратко прокоментира.....

-Игнатие,детево ми е многу познато,ама навистина ми е познати,дали ми се причинува или нешто овде не е во ред....

-подреми ти уште малку на сонцено и прависе ербап небаре си на двајспет години,па пред ручек ќе ми речиш дека сите деца една мајка ги родила....

-еееее ти каде далеку отиде,ова дете го имам гледано,незнам каде ама многу познато ми е....нека натемаго не ми го мати умот,ама многу ми заличи нааа.....скаше уште нешто да каже но беше прекината...

-ајде ајде исписиго кафето и глејси твоја работа сега....но и на игнатија навистина му заличи,море не не му заличи туку јасно виде еден познат лик од младоста.

Додека момчето одеше кон дворот каде што требаше да влезе,и него како да му заиграа колениците,блага несигурност го зафати,но бидејќи беше така воспитан добро да ги контролира своите емоции,ја крена главата високо и со сигурни чекори зачекори,кога го виде старицата ја подисправи својата свиткана става и за себе промрмори.

-ах ах...дојде ѓаволот да си ја наплати сметката...нека ни е наздравје....папсано седна на столицата чекајќи што ќе се случи.

Одеше момчето накај жената која седеше на фотељата,непознатотот чувство и него го водеше таму,кога го виде него,со тие небесно плави очи

во кој се криеше нејзината голема тајна,кога ја виде својата пресликана љубов на неговиот лик,љубов која никогаш не ја почувствува во својата вистинска смисла,премре,усните веќе од силниот стисок започнаа да модреат небаре на нив беше целиот мраз од северните мориња ставен,срцето започна да се грчи и витка до својата најмала можна форма,а телото во еден брз миг се вкочани ,само очите шетаа и го гледаа сопственото закопано минато пред себе....собра малку храброст да проговори рацете се подадоја за некоја преградка,но ладниот и бесчувствителен глас грубо ја прекина....

-не дојдов овде за твојата преградка,дојдов само да го видам ликот на жената која го добила Најубавиот и најголем благослов од Бога,а таа така бесчувствително го згазила и ме фрлила во највалканата кал на животот.

-ќерко...од страната довикна старицата...избркајго овој никаквец кој си поигрува со тебе,којзнае кој е и што сака...погледниго колку злоба му тече од очите...ист е како и сите други мажи...злобен и валкан...

Се заврти брзо момчето према неа и со еден поглед го пресретна нејзиниот тераќи ја да ја наведне покорно главата...

-сега ми е јасно каде е изворот на злото....се заврти повторно према пеплосаната жена допираќи ја со својата десна рака на срцете,кога ја допре,небаре река од жешка лава потече кон неа,сега го слушаше најмилиот и најубав глас.....исчистиго срцето од сета злоба што ти е всадена,пуштиго и Бог и Љубовта со тебе да владеат,и престани веќе еднаш да го повредуваш машкиот свет,во ниеден од нив нема да го најдеш мојот Татко.

Ги кажа овие зборови и со брзи чекори си замина некажуваќи и го зборот кој толку силно сакаше да го слушне од тие усни.

Небаре е Најчистиот и најбогоугоден апостол старицата се исправи и изговори.

-ќерко....но ќерката стана и со силен гнев кој доаѓаше од најтемниот дамар и се вдаде в лице...кажи,кажи веќе еднаш ако мислиш дека се знаеш кое е мерилото за вистинскиот маж,да го најдам,и да бидам конечно и јас среќна,веќе доволни ми се сите промаршувања,кажиииии бидејќи ниеден за тебе не чинеше сите имаа мани,а никогаш не погледна дека и тие имаат и добри страни.....силно ја фати за реверот и ја затреси...или кажими или засекогаш бегајми од пред очи....

Проклетија

Навидум беше мирно,навидум,и ова утро беше како вчерашното,исто ако вчера изгреа сонцето,се распосла насекаде и го пробуди целиот жив свет на земјата,беше исто но за сите не беше исто,неизвесноста едноставно започна да го наелектризира воздухот и со тоа ја зголемуваше напнатоста,птиците сега молчеа,се наредија во голем број на жиците од бандера до бандера,а за тое што немаше место започнаа да се редат на дрвјата,сите погледите ги свртија према една кука,гледаа и само исчекуваа.

Дамјан,млад и пргав на свои 23 години,веќе трета година бесцелно луташе по улиците бараќи колку толку пристојна работа,беше првенец во знаење,од прво до средно школо,но кога беше втора години животот сурово си поигра со него,неговиот татко кој беше единствен дома вработен под мистериозни и неразјаснети околности замина од овој свет,смрта го зеде но никогаш не се откри какви беа неговите последни 2 часа од неговиот живот,мистеријата на наговата смрт со секој ден беше се поголема и поголема,сета тежина на семејството падна на слабите и нејаки плеќи од неговата мајка,работеше а кога обврските ќе се зголемеа и помагаше и Дамјан,и покрај тешкиот а некогаш и неподнослив живот Дамјан не ја губеше надешта дека ќе заврши ќе се вработи,да размислуваше за факултет беше чиста лудост,но сепак се надеваше дека кога ќе го заврши средното школо ќе се вработи а потоа како вонреден студент ќе го продолжи своето школување,дојде и денот на матурата,на најскромнен начин ја прославија матурата,а потоа започна да бара работа,но колку повеќе ја бараше толку повеќе таа бегаше од него,секогаш му нудеа или понижувачки услови или несоодветна работа,но не се срамеше туку прифаќаше,работеше и не се жалеше,кога ќе го гледаше мајкаму да си доаѓа од работа целиот исцрпен срцето и се параше на илјада парчина но незнаеше како да му помогни,сите негови другари започнаа да студираат а тие што можеа заминаа од градот бараќиси ја среќата во други држави,само Дамјан остана во градот остана зошто имаше обврска и према неговата малолетна сестра која сега пак таа беше средношколка,работеше но секаде кратко,кога ќе ја добиеше платата едноставно на Дамјана му доаѓаше на газдата да му ја извади душата со два прста,бидејќи ова не беше плата туку милостина,одеше на друго место но секаде беше скоро исто.

Излезе и ова утро од дворот и се упати према фирмата каде што работеше,ги погледна птиците кои стоеа на жиците,ги погледна но сепак не им придаде големо значење,со брзи чекори се упати према познатата цел,

Како Дамјан се одалечуваше од куќата така птиците го испратија со поглед,а кога веќе заврти на сокакот,се разлетаа и започнаа со утринските песни,одеше Дамјан по веќе познатите улици,одеше и не забележуваше дека декорот на населбата се менува,завлезе Дамјан во дел кој и за него беше непознат, свати дека го згрешил патот,погледна на рачниот часовник да види колку е ,не сакаше да закасни,но часовникот беше застанат на 07,15 часот,беше сигурен дека оди повеќе од 40 минути,толку му требаше на Дамјан до работа,но ова ни приближно не беше населбата каде што работеше,сега добро започна да гледа,празни и правливи улици,мали и овде онде полураспаднати куќарки,како ќе се доближеше до нечиј двор,така сваќаше дека овде одамна не стапнала човечка нога,продолжи понатаму но секаде беше исто,ѓубре и крш од коли беа насекаде,во еден момент помисли дека слушна човечки гласови,ги забрза чекорите,но кога заврти позади аголот немаше никој,продолжи да оди сега по улицата но и оваа беше со сличен декор,улицата ги водеше према една поширока пољана на која имаше мал простор на кој беше очигледно дека тука играат деца,на среде од пољаната имаше еден голем даб,даб со голема и раскошна крошна,незнаеше колку е часот но по топлината што ја распостилаше сонцето,мораше да биде околу 10,ги избриша капките пот кој започнаа да се појавуваат на челото,што од жешко,што од неизвесноста,и се упати према дрвото,го мамеше сенката,но и да не го мамеше сепак мораше да се тргне од сонцево,полека стигна и седна на правливата земја,сега не гледаше дали ќе ги извалка или не панатлоните,седна и запали цигара, започна полека со погледот да гледа наоколу но и колку да гледаше насекаде истата слика,најмногу што го плашеше овде беше неприсуството на луѓе,гледаше и полека го вовлекуваше отровното задоволство во градите,како вовлекуваше така започна погледот да го врти во гранките на дабот,барем во сето ова сивило да ги одмореше очите,ги гледаше лисјата и во еден момент доби впечатот дека некаде во лисјата здогледа нечија силуета,во првиот момент помисли дека халуцинира,но колку повеќе гледаше толку повеќе започна да се отцртава силуетата,не требаше долго да гледа за да свати дека е тоа некоја старица,стана со намера да се искачи на гранките и да и помогни да се симне,но само што стана пред него се створи истата старица која беше на гранките,ја гледаше Дамјан зачудено,ја гледаше и немаше ниедно логично објаснување како одеднаш се створи пред него кога само еден миг пред тоа беше горе на гранките.

Старицата која на своите плеќи носеше многу многу години се створи спроти Дамјан,тагата која и се читаше во очите и колку да ја криеше ,беше очигледна,го гледаше дамјана со преголема тага,го гледаше дамјан но и

тој ја гледаше и не можеше да го најде вистински зборови со кој ќе започне разговор, прво од самото изненадување потоа од многуте нејаснотии што се створија тогаш во тој момент, но старицата како да го преитри со зборовите,

-во погрешен ден, во погрешен ден момче дојде.

-а кој ден е денес ако смеам да прашам- тивко ги изговори овие зборови и ја погледна старицата во очите,

-проклетија е денес синко, проклетија ете кој ден.

Ја гледаше Дамјан старицата и ја слушаше, но едноставно ништо не ја разбираше.

-Зошто е проклетија денес, објасними те молам, зошто ништо не те разбираам што ми зборуваш.

-Проклетија страшна синко проклетија.....замолчи старицата за миг и сега таа го погледна во самиот врв на очите...откако погледите се стретнаа се гледаа извесно време молчејќи а потоа старицата продолжи да зборува сега некако полека со голема тага во секој збор....синко...повторно го погледна во очите...многу ноќи те слушав како плачиш и како ја проколнуваш судбината, знам, можеби и имаш право што си и лут на судбината за неправдата што ти ја нанесе, но сепак треба да разбереш дека е таа твоја и само твоја, ти си тој кој самиот ја кроиш, ти си тој кој самиот ја градиш или рушиш, се трудев многупати да ти ја олеснам маката, и успевав, незнаеш ти за тоа, а подобро е да не те заморувам сега со некои работи, но биди сигурен доколку издржиш на овој пат уште малку, ќе успееш и ќе видиш дека сите работи ќе си дојдат на своје место, исврлиги неразумните желби од твојата глава, немој веќе да бараш нешто што природно не ти припаѓа, сепак твоето срце е преголемо и чисто за тие валкани пари што ги сакаш, престани да ги сакаш толку многу и парите, и лесниот живот, престани зошто ако продолжиш ќе стигнеш во оваа проклетија, намерно те донесов овде за да имаш можност да го видиш твојот крај, неверуваш нели, неверуваш дека ако продолжиш со твоите желби дека сепак ќе завршиш овде во оваа човечка пустелија, каде нема ништо, каде е една обична празнотија, овде синко с е празно, зарем не гледаш, сите овие куќи се полни со сенки, сенки се тука и и ништо друго, ги донесе овде во проклетијава нивната лакомост, нечовечност и неразумност, затоа за последен пат те предупредувам, вратисе на патот по кој одиш зошто уште само еднаш да посакаш, јас ќе те оставам и препуштам на ништавилото, но запамети кога ќе стигнеш овде како сенка тогаш јас ќе бидам немоќна да ти помогнам и да те извадам.

Ја гледаше Дамјан и не можеше да верува во тоа што го слуша, сега некако на шега и возврати.

-Е сега се ми објасни и се те разбрав знаеш.и на крај краеве што има толку лошо да с е посакува подобар живот,ајде ти се молам тргними се од пред очи,зошто од совети ми е преку глава.

Тогаш наместо тага од старицата изби некој бес.

-сакаше пари и ќе ги имаш,сакаше лесен живот и ќе го имаш.

Дамјан и возврати.

-нормално е и човечки да се посакува,и јас не гледам ништо лошо во тоа.

-те уверувам дека од денес натаму се што ќе посакаш ќе имаш,но внимавај,ќе изгубиш нешто поскапоцено,ќе ги изгубиш срцето.

На ова Дамјан слатко се изнасмеа.

-Леле леле па досега што го имав,големо фајде видов,ајде ти се молам,ме заморуваш само со твоите пропаднати филозофии,бабооо ако не си сватила сега е 21 век,во 21 век срцето и чувата не се на цена,никој и не те прашува дали имаш срце или немаш,а тој што го има едноставно е само губитник и пропаднат човек.

Старицата викна сега исплашено

-неееееееее немој повеќе Дамјане синко ова да си го изговорил,за да не зажалиш навистина-уште реченицата не ја изговори старицата кога пред нив се створи еден елегантен и вистински господин скапоцено облечен по последна мода.застана спроти нив двајцата и со нервозен глас и се обрати на старицата,Дамјан го поздрави со пријатна насмевка и климање на главата.

-Ајде кобничке една ,доста со твоите празни зборови,доста му ја полниш главата на момчево,зарем уште не свати дека твоето време одамна е веќе мртво,ајде тргнимисе од пред очите додека не сум се налутил и замини веќе еднаш таму каде што ти е местото.

Старицата ја наведна главата и на заминување пророни само една солза.солзата кога капна на земјата,започна да врие небаре врела вода некој истури.

-Прости момче за мојата нервоза,но едноставно морав да и кажам на оваа кобничка каде и е местото,прости уште еднаш што не ти посакав пријатно добредојде уште првиот пат.-ми ја подаде раката и срдечно небаре се стари пријатели со години се поздравија,не ни збележа дамајан од каде се створија две прекрасни столици.

-седни Дамјане седни,и уште еднаш простими за непријатниов амбиент,но ова не е мојот стил на преставување,јас овде не те донесов,па едноставно мораме да импровизираме.

Седнаа двајцата сакаше сега нешто Дамјан да каже,но господинот го предитри.

-ти беше Дамјан нели,извини морам повторно да те прашам за да не дојди до некоја забуна.

-да јас сум Дамјан.

-добро и немора ништо да ми кажуваш зошто знам се за тебе,добро ме имформираа,знам кој си,што си,што ти се случило во детството,знам што сакаш,и таканатаму и таканатаму,да не должам нели.

-ако смеам да прашам од каде ги знаете сите тие работи и кој ве имформирал се за мене.

-ајде Дамјане да не си го трошине нашето скапоцено време со ситници,и на крај краеви тоа и не е толку важно,сепак ни јас ни ти тука не сме да водиме долги разговори.

Зборуваше господинот а Дамјан само го гледаше зачудено.

-Дамјане,да не должам многу,сакаш,пари,сакаш слава,сакаш моќ,знам сакаш зошто многу ноќи ова го посакуваше,па еве сега дојде моментот кога ќе ти отворам многу врати и сето ова ќе ти стане достапно.но сепак од тебе би сакал еден потврден одговор.

-Кажете.

-Сега за последен пат те прашувам,дали навистина сите работи кој досега ги посакуваше сега сакаш да бидат твоја стварност.

Го гледаше Дамјан сега и молчеше,се сети на зборовите од старицата,но како мислата да му ја прочита.

-оставија старицата на мира,таа замина и сега ти разговараш со мене.одговорими брзо без многу размислување.

-па за сакање нормално дека ги сакам кој не би посакал.

Реакцијата беше навистина весела

-Е кога ги сакаш и ќе ги добиеш.но сега мораме јас и ти да направиме договор.

-каков пак сега договор.

-Нормален Дамјане нормален договор, ,кога едниот дава а другиот зема нормално мора да има договор за тоа тој што го продава по која цена ќе го продаде,а тој што го купува по која цена ќе го купи,договор Дамјане е најнормална работа во нормалниот свет и тука нема ништо чудно.

-добро да слушнам кој се условите тогаш-праша Дамјан.

-еве вака,додека ги имаш сите овие работи,твојата душа ќе биде кај мене како залог.за да бидам сигурен дека сепак нема да прекршиш некој дел од договорот.или недај...пу пу,започна да плука на земја, се премислиш.

Ја гледаше Дамјан сулуетата пред себе,борбата на доброто и злото започна во него еден глас викаше силно.

-Дадија душата будало едно,што корист имаше досега од таа твоја душа,што.

Другиот глас сега го надвика првиот.

-Немој Немој дамјане не го прави тоа,ако ја дадеш сега душата веќе никогаш повеќе не можеш да ја вратиш,немој дамјане ќе станеш само сенка од човек.

-Дадија будало една,ова е шансата што ја чекаше,ова е моментот за кој толку ја проколнуваше судбината.

Другиот глас кој го молеше да не ја даде душата со секој збор беше се послаб и послаб,се до еден момент целосно не се изгуби остана само ехото од гласот .

Решеноста на Дамјана да го направи договорот веќе беше јасна ја подаде раката во знак на одобрување а во себе си помисли.

-подобро е да одам богат во пеколот,отколку сиромав во рајот.

Лицето на силуетата се озари,застана спроти Дамјан,во воздухот испружи една стара пожолтена ролна,која кога се одвитка,Дамјан забележа дека не е единствениот кој се потпишал,списокот беше поприлично голем,го стави својот потпис со пенкалото кое му го даде,

-Сега Дамјане да го земам тоа што е мое.

Застана позади Дамјан и десната рака ја стави на негово теме,небеше свесен Дамјан колку време помина,но студенилото кое му помина низ целото тело беше доказ,дека силуетата го зеде тоа што го сакаше.,забележа во еден момент како силуетата ја завитка хартијатаа и затвори мало кутувче,

-Одиси сега дома и знај дека од сега животот ќе започне да ти се менува премногу брзо.

Како што се појави силуетата така и се изгуби,остана сам Дамјан да гледа околу него,сега повторно беше во онаа позната околина.кога сакаше да погледни во часовникот пред себе повторно ја забележа старицата која како се доближуваше до него така стануваше млада девојка,кога дојде спроти него само му кажа.

-проклетија синко проклетија си зеде на врат,сега кога веќе нема ништо човечко во тебе,сега кога си целосно празен,знај,од денес па натаму само ќе луташ бесцелно низ животот,ниедна радост вистински нема да ја видиш,ќе луташ и после смрта,ќе луташ во проклетијата и ќе ја бараш назад својата душа,но никогаш нема да ја најдеш,никогаш, зошто веќе таа е заробена,и кога би можел сега да ја видиш како плачи и те проколнува.....сакаше да каже уште нешто но Дамјан ја прекина луто.

-Тргними се од пред моите очи ти проклетнице.

Замина на работа,денот го помина исто како и вчерашниот,кога си доаѓаше накај дома,од трафиката која беше спроти неговиот дом уплати

лото ливче за вчерашното лотариско извлекување, веќе 8-9 кола не беше падната главната премија, така износот беше повеќе од голем, го зеде ливчето го стави во џебот и замина дома, изморено легна на креветот и заспа, го разбуди неговата мајка.

-Дамјане Дамјане стани синко да слушниш што кажуваат на телевизија, после 9 кола падна седумка на лото, стани синко, ех да знам кој е тој среќник што доби половина милион евра.

Ја погледна рамнодушно Дамјан својата мајка и без трунка радост и рече.

-Јас сум Мајко тој среќник јас сум.

Со парите Дамјан отвори фирма, која со секој поминат ден беше се поуспешна и поуспешна, угледот на Дамјан растеше како и неговото богатство, од скромниот дом Дамјан се пресели во убава и прекрасна нова куќа, но во новата куќа отиде сам, бездушност и нечовечност започна Дамјан да покажува према сите, неговата мајка и неговата помала сестра остана во малиот но пријатен дом, никогаш не стапнаа во неговата куќа, фирмата започна да се проширува и во повеќе држави, а апетитите на Дамјана растеа од ден во ден, не го интересираа човечките судбини на неговите вработени, и од такт се вадеше кога некој од неговите блиски соработници ќе започнеше да го моли за некој ваработен кога требаше да му се помогне со одредени стрества посебно за лекување на малолетни деца, ги прекинуваше во разговорот и ги бркаше од неговата канцеларија. Никој веќе не се сеќаваше кога го виделе Дамјан насмеан или весел, единствено можеше да му се види мала искра во очите само кога фирмата ќе постигнеше добар договор, а тоа значеше дека неговото богатство се зголемило, како одминувааше времето така неговиот туп и рамнодушен поглед ги бркаше луѓето околу себе, кога доаѓаа кај него во канцеларија или кога седеа некаде на деловен состанок, сите сакаа што побргу да заврши и да му се изгубат од пред очите, а Дамјан и не се грижеше дали некој ќе сака или не со него да разговара, доволна му беше него неговата самотија, самотија која ги хранеше со нови и нови идеи како да ги зголеми своето богатство. Времето одминувааше а сега апетитите на Дамјана се проширија и на политиката, се проба и успеа, сега ги имаше сите работи што ги посакуваше, пари слава и моќ. Задоволно седеше Дамјан во својата раскошна палата, ладеќи се во дебелината сенка и сладеќи се со вискито кое го држеше во раката. Погледот му се губеше некаде напред.

Грутка Земја

Се прикраде тивко до оградата,а зошто ни самиот не знаеше,некое претчувство едноставно му кажуваше вечерва да не оди на главната порта,да не оди,зошто сенките вечерва дојдоа пред неговата порта,не се плашеше тој од нив,се плашеше од тоа што го чека после,знаеше дека кога сенките ќе дојдеа пред некоја порта домаќинот никогаш повеќе не се враќаше дома,а и глас повеќе за него не се слушаше,а никој па и немаше смелост едноставно да праша каде е домаќинот,ќе го снемаше исто како што ќе го снемаше одговорот на тоа прашање,тивко тивко или подобро кажано одежеше на два прсти,го знаеше секое камче во сопствениот двор,и затоа никој и не го слушна дека беше тука присутен,полека се залепи до задниот сид на спалната,ако можеше така да се наречи собата каде што спиеа тој и неговата жена,се залепи и го изоштри слухот до максимум,сега можеше доволно јасно да ги слушне гласовите на сенките.

-Милке-грубо и оштро и се обрати гласот на неговата жена-не си играј со сопствената глава,не си играј со главите на сопствените деца,кажини каде е тој твојот и ние ќе си заминеме.

-Аман Атанас,аман ако знаеш за господ-свика жената.

На ова гласот се возбуди и запењи.

-Доста проклетнице доста,каков господ какви бакрачи,зарем треба со инка да ви тураме во тоа шупливите глави за еднаш засекогаш да сватите дека нема господ,немаааа немааа туриго тоа туриго во таа твоја глава-и започна да ја удира по глава.

Ја гледаше оваа сцена,Владо но неможеше да влезе ,зошто неговото влегување ќе значеше сигурна смрт не само за него туку и за неговата жена и неговите деца,го знаеше тоа од руги места каде им се спротиствуваа,а силата започна да му доаѓа од петици,фалеше само еден миг да скокни преку прозороецот да влезе во собата и на проклетниците со сопствените раце да им ги откорни вратовите,но брмчењето на камионот надвор го предупреди дека не се сами,а тие па никогаш не доаѓаа сами,доаѓаа со цел еден вод војска,молчеше и со крајни напори се трудеше да го совлада бесот кој кипеше во него.

Кога мислеше дека конечно завршила целовечерната торура ,гласот кој го слушна а доаѓаше веднаш до прозорот само од внатрешната страна,немораше да го гледа доволне беше што го слушна,го стаписа на место,го стаписа и откако си заминаа не можеше да се освести дека може тоа да случува.

-Милке ,наши сме се знаеме долго долго,кажи ајде кажи,каде е Владо,ќе го земат,ќе го однесат некое време,па откако ќе се опамети,ќе видиш ќе се врати и се ќе биде по старо.

Немораше да погледне и преку сидот го слушаше забрзаното дишење на сопствената жена,но ова небеше забрзано од возбуда,ова беше исто ако него полно со бес и омраза.

-Проклет,проклет да бидеш довека,сверу еден ,сверуууууу,како можеше само мајкати да роди еден човек и еден свер,како,проклетнику,зарем исто млеко не цицавте,зарем од иста утроба не излеговте,проклет,проклет да бидеш .

Сега ,да небаа собите направени толку цврсти,можеше слободно да се срушат од гласот на Мирко,викаше,не не викаше,туку грмеше,грмеше и можеби неговото викање го слушнаа целото мало,но тоа во тој момент воопшто не му беше важно на Мирко.

-Запаметимиго зборов што ќе ти го кажам,ќе го најдам,ќе го најдам па макар сум морал камен на камен да превртам,макар сум морал да одам на крајот од светот,ќе го најдам и ќе и го предадам на партијата,ќе и го предадам ќе и го предадам и ќе им кажам,носетего каде што сакате,правете со него што сакате зошто такви предавници не ни се потребни во нашава држава.-овие последниве зборови ги кажа некако со особена гордост.

Сега веќе на Владо започна да му станува јасно,му стана јасно што е целта на ова предавство,не се работеше тука за никаква антидржавна работа,не се работеше тука за некаква си непријателска активност,се работеше за едно обична лакомост,веќе подолго време неговиот брат вршеше притисок врз него да му го препиши целокупниот имот,што тој го наследи од неговиот татко,а и тогаш кога таткому пред да умре,убаво му

зборуваше Владо да не го препишува сето негово имање само на него, туку половината да му ја даде на Мирко, но таткому пресече кратко.

-Мирко не го заслужил лебот во оваа куќа, тој е обичен расипник, кога би му го дал половината имање тој веднаш уште другиот ден ќе го продаде, затоа Владо ти го давам тебе знам дека ја сакаш земјата, а и таа тебе те сака.

Сепак Татковиот збор и обајцата мораа да го почитуваат, но тоа важеше за Владо, за Мирко тоа важеше до гробишта, уште земјата небеше целосно фрлена врз ковчегот Мирко кој стоеше до Владо тивко му шепна.

-Милум или силум ќе ми го дадеш целокупното имање, подобро порано отколку покасно.

Од овие зборови некако морници му поминаа, навистина малку се исплаши, но сепак рачунаше дека Мирко е сепак Брат и нема да оди до крајност, но токму вечерашново го разувери, го разувери и виде дека Мирко е спремен на се за да дојде до имањето.

Брмчењето на двата камиони, и џипот беше знак дека си замина, како одминуваа миговите така брмчењето беше се послабо и послабо, кога веќе не го слушаше Владо тивко тропна на стаклото, Милка во првиот момент не беше свесна, но повторно тропанье ја вратија во стварноста, го отвори брзо прозорецот и Владо брзо како видра се вовлече во собата.

-Изгаснија сијалицата-тивко и кажа.

Милка ја изгасна сијалицата, седна до домаќинот, го прегна силно и ги пушти солзите, липаше долго долго, а со неа започна да плаче и Владо, плачеше зошто знаеше дека ова му е последниот плач што го пушта во татковиот дом, ова се последните солзи кои ги пушта на татковото имање, кој пак го наседил од таткому. Кога веќе почувствува дека колку толку се исплачи и ја крена главата и ја гледаше во очите.

-Милке, Милке друшке моја, ајде прекини со плачењето, има време има, ќе плачиш ќе плачиш до мила ти воља, сега слушнине добро и кажими што мислиш, немаме многу време за мислење.

Го гледаше неговата жена и молчеше,но сјајот кој блескаше во нејзините очи му кажуваа да зборува зошто го слуша внимателно.

-Милке ова кучево што ќе не јади ќе не јади,неможам тоа да го дозволам,а тер за децата,тие најмалку се виновни за неговата алчност-застана за миг со зборувањето,се издиша длабоко од душата-налет имање налет се,јас одлучив вечерва да ја фатиме планинава,а утре собајле ако даде господ полека полека да се прибериме до границата,а потоа,кај ни очи таму ни ксмет,што велиш.

-Владо и колку да сум паметна,јасно ми е дека ова е единствениот излез,ама од каде пари кога знаеш,дека сме тенки со тоа.

-Ти за тоа не се грижи,има дал гопсод,имаме пари за црни денови,оди ти собери некоје алиштенце повеќе во една торба ,гледај за децата,за нас само поедна промена алишта земи,јадење за еднаш двапати,а јас да земам што ми треба и да заминеме,зошто немаме многу време.

Отиде Милка,ги облече децата набрзина,им кажа да молчат,таткоим се ќе им каже.а владо зилезе заштитен од темнината но бргу бргу се врати.се врати со едно врзулче замотано,ја запали милка газиената ламба на најслаба светлост,колку да живурка,кога Владо го одвитка врзулчето,на постелата се распосла пиштолот Валтер,кој Владо го најде за време на војната и среќа што за тоа не му кажа на брат му,покрај,пиштолот имаше едно кожно вреќуле,ги истури Владо Жолтиците ,кога ги виде Милка широко ги рашири очите,ги стави рацете на устата да го спречи крикот на изненадување.

-Овие се од дедо татко ми ги кажа,а јас ги чував за овие мои ангелчиња,кога ќе пораснат да им ги отворам патот,ама небило пишано така,ама ако еве пак сега ќе ни се најдат,ајде спремни ли сте.

Клекна Владо пред своите дечиња,ги прегрна силно,и низ заби процеди задржувајќи ги така солзите.

-Дечиња мои најмили,вечерва си ја земаме судбината во своите раце,и заминуваме на пат од кој нема враќање,од вас само барам да молчите,а токму вашето молчење во наредниве денови ќе биде нашиот сигирен спас.

И колку да беа мали сепак како да ја сватија сериозноста на ситуацијата,само климнаа со главчињата и со прегратката му кажаа дека го разбраа и дека се подготвени.

Полека го напуштија градот и кога сказалките започнаа да се прегрнуваат на полноќ,веќе беа завлезени во шумата,ги знаеше патеките Владо,ги знаеше од проста причина што многупати пред тоа одел на дрва,одеше но сепак имаше во обзир дека со себе носи и други,затоа и колку да сакаше да брза,неможеше,да беше сам сега веќе ќе беше на сртот,ама вака,полека,полека,држеќија малата Викторија која и колку да беше мала,не се даваше,кога ќе почувствуваше дека го затегнува со рачињата,ќе застанеше ќе ја кренеше на грб а напред ќе го ставеше ранецот и продолжуваше,Милка,цврсто за раце го стегаше 8годишниот Алексо кој пак го носеше името на дедому Алексо,но од дедому не го наследи само името,ја наследи и добрината,правичноста,и насмевката,секогаш кога Алексо ќе земеше да се смее на брадулчето ќе му се направеше едно мало дупче,ќе ги развлечеше малите усни,ќе излезеја на виделина рамните бели заби и насмевката едоставно леташе и се ширеше околу него,се ширеше со својата заразност,така слатко се смееше да просто човек и да несака сепак ќе ја прифатеше смеата која ја испушташе Алексо.Но сега додека одеше цврсто стегаќија раката на мајкаму,само молчеше,се плашеше и покрај сета своја љубопитност да праша каде одат,одеше а главата му беше исполнета со разноразни прашања од кој на ниедно немаше одговор,неможеше да свати што направија толку страшно да мораат на ваков начин да заминат,не знаеше зошто ги откорнаа своите корења,зошто нивното огниште никогаш повеќе нема да има пепел,незнаеше но самиот на себеси си вети дека кога ќе биде доволно возрасен ќе се врати и повторно како некогаш низ татковиот оџак ќе задими дим,низ татковиот двор повторно ќе трчаат мали деца и ќе го исполнуваат секој агол со весел џагор,но додека тоа да се случи требаше да поминат години години.

Према одењето веќе приближуваше утрото а уморот ги совлада децата,викторија беше во длабок сон,навалена со своето мало главчена вратот од таткаси слатко спиеше,а Алексо одеше но сонот со секој чекор го совладуваше,неколкупати се сопна,стануваше,но и на Владо и Милка сега

тоа им беше знак дека треба да застанат и малку малку да им го дадат сонот на децата, молчешкум седнаа на ледината, позади нив беше шумата, а пред нив беше удолнината која тие ја искачуваа, сега полека и нежно Владо ја префрли Викторија од својот грб на својот скут, не го почувствуваа таа ова преместување само се заврти цврсто стегајќи ја раката на таткаси која и беше најсигурната потпора и во сонот, Алексо ја стави само главата во skutот и ги затвори очите, спиеше а усните некако му се развлекоја во една негова слатка и волшебна насмевка, раката на мајкаму не престануваше да го гали по главата, со тоа како да сакаше да ги избрка сите кошмари, спиеше а Владо и Милка само молчеа, гризејќи го парчето леб, полека и внимателно, не сакаа да прават бука ни со јадењето, додека јадеа не забележаа како зората ја распосла својата прекрасна белина насекаде, пред нив се појави градот, сеуште спиеше, но миризбата од топлиите гевреци на вредните фурниции како и тазе лебот кој требаше за само еден или два часа да се најди на нечији трпези, започна и тука да се шири, ветрето го разнесуваше, го дишуваа и обајцата, го вдишуваа секој грам мирис ставајќи го некаде длабоко длабоко во својата душа, овај мирис незнаеа дали повторно ќе го помиришаат, како некој да им ги вртеше погледите, со погледот шараа по ниските куќарки, кога ја здогледа својата куќа, која сега беше минијатурна, солзите започнаа да течат по образите, се мешаше корката леб со солената солза, додека течеа солзите Владо го фати кесето кое му висеше на вратот, го фати цврсто го стегна и само промрмори,

-Црна земја и колку да е благословена толку е и проколната, те храни но како змија лутица те каснува, ја сакаш, а таа кутрата молчи и трпи.

Се заврте накај женаси, се заврти и и го покажа врзулето.

-Зедов една грутка земја од бавчата, ако умрам на туѓа земја, сакам Милке на гробот да ми ја ставиш половината грутка, а другата половина, ќе ја чуваш и на децата од таа земја ќе им направиш амајлии, нека ја имаат, за да ги влечи назад, иначе коренот ќе ни се запусте.

-Ако домаќине ако, ако ти така викаш така ќе сторам.

Повторно замолчија и повторно со погледот ја милуваа сега опустената куќа,ја гледаа и сликата од таа куќа длабоко во себе ја всадуваа,за да им остане длабоко во сеќавање.

-Владо-сега тивко го прашуваше женаму.

-Кажи Милке.

-Зошто досега не ми кажа за жолтиците.

Не брзаше Владо со одговорот,неколку моменти само молчеше.

-Немој да помислиш Милке дека немав доверба во тебе,но сепак аманет ми остави татко на никој да не кажувам,ако кажев тоа и немаше веќе да биде тајна,а кога тогаш оној сверт ќе разбереше за нив и дури тогаш можевме да се простиме од животите,тие татко рече се за црни денови,како да знаеше дека ќе дојдат.ете затоа не ти кажав.

Времето одминувааше,а токму сега во овој момент времето беше нивниот непријател,ги разбудија децата полека.

-Ајде ајде ангелчиња мои,ајде само уште денес ако не послужи среќа вечер треба да бидеме на сигурно.

Ги отворија очите,но сега не се радуваа како секое утро и не врискаа,туку и тие седнаа покрај таткаси и мајкаси,го зедаа лебот во едната рака а сирењто во другата рака и започнаа да јадат од скромниот доручек.откако завршија со јадењето сите молчешкум станаа и продолжија да одат во нивното сега непознато,не го мереа времето ама сигурно одеа едно два саати,кучешкиот лавеш им го најави присуството на луѓе во нивната близина.Знаеше Владо дека во близината има трло,ги водеше токму таму,само што излегоа од шумата пред нив се створи голем шарпланинец,со своето ржење им кажа да застанат,а во позадина се слушна гласот на стопанот.

-Мирен мирен ѓавол,мирен биди,тоа се пријатели.

Сега пред нив се створи мало,но цврсто човече,кое суровоста на неговиот живот оставило длабоко лузни,почнуваќи од неговото лице,кое беше целото избраздено,па до рацете ,кои и колку да беа ковчести се гледаше

дека уште сила во нив тече,кучето кога ја виде Викторија,започна весело да врти со опшката,посакуваќи и така добредојде,се припи до неа и весело цивкаше,желен беше за играње,а тоа токму сега можеше да го има,го погледна овцарот и со тоа побара дозвола дали може да игра.

-Газда владо кое добро ти овде кај нас-

-Да е добро Мевљудин,ајде де,ама.....ја прекина мислата бидејќи позади се појави уште еден овчар.

-ајде ајде дојдете да се одморите па потоа ќе ми кажеш,од ред до ред.

Влегоа во трлото,а викторија и алексо останаа на ледината пред трлото да си играат со ѓавол,повторно се разле смеат ,се тркалаа паѓаа,стануваа,но никако да се изморат.Владо и Милка седнаа под стреата на колибата,и надвенатри му објасни што мака ги донело тука.

Откако Мевљудин ги ислуша,замолчи,вовлекуваше долги димови од лулето и го гледаше де Владо де Милка,па ќе ги погледнеше децата,кога ќе ја слушнеше смеата нивна,ќе пликнеше од бес на земја,па повторно ќе внесеше некој грам горчина.

-Владо ќе ти помогнам,зошто и ти си ми помогнал,но само под еден услов.

-Кажи Мевлудине,кажи и немој да се страмиш,се знаеме долго,така да нема што да криеме.

-Брати знам што нечовек е,тој сега кога ќе види дека ве нема дома,јасно ќе му стане дека сте ја фатиле планината и дека сакате да заминете преку граница,биди сигурен а и можеби потерата е веќе тргната,ќе те молам,ако ве фатат како господ ќе те молам,моето име да не го споменуваш,знаеш добро дека и јас ранам фамилија,нема потреба да те преколнувам.

-Мевљудине биди сигурен,дека тоа нема да се случи,помогними да ја преминам границата па кога тогаш ќе се раздолжаме.

-добро,го почитувам твојот збор.

Станаа двајцата прво се ракуваа потоа цврсто се прегрнаа,се прегрнаа како стари пријатели.

-Зекире дојди-викна Мевљудин.-зекире ќе ги земиш луѓево и со ѓавол гледај да ги однесеш преку ама сигурно.

Момчето без никаков поговор,отиде ја зеде торбата,свирна даваќиму знак така на ѓавол да дојди.на заминување Владо и Мевљудин повторно се прегрнаа и се ракуваа кога ја пушти раката таму имаше два златника,сакаше да кажи нешто Мевљудин но Владо го прекина

-Нека ти се најдат,само за арно да ги арчиш.

Сега беа во рацете на момчето,Зекир одеше токму како што диктираше времето,кога требаше да се оди брзо одеа,кога требаше да се одморат застануваше и додека другите одмараа тој стоеше и слушаше,наслушничаше,и кога ќе беше сигурен дека е сигурно продолжуваа,кога ги забави чекорите и започна полека полека да се движи зекир стана јасно дека се на границата,ги оставија децата и милка во шумата и полека се одалечија од нив едно дваесетина метри,Владо го извади пиштолот од појас,зекир го погледна но ништо не прокоментира,кога сакаа да се завртат за да ги викнат децата и млка пред нив како од земја да никна Војник,без да викни само ја стави цевката на градите на владо,ја стави и започна да се треси,се гледаа право во очи,во тој момент војникот не се тресеше од страв туку од бес,се тресеше и ја проколнуваше судбината,пред него стоеше неговиот кум,стоеше Владо и го гледаше право во очите,но во раката цврсто го стегна пиштолот.

-Кумче пред бога се заколнав дека ќе ти бидам во добро и во зло втор татко,но сега не ми даваш голем избор,спуштија пушката,оставине да одиме таму каде што сме тргнале,така да никој нема да понесе грев,во спротивно еден од нас ќе замине на тој свет со голем грев.-го кажа ова Владо премногу ладно и самуверено,креваќиго пиштолот во висина на градите на својот крштеник.

Додека се гледаа двајцата во очите,и во двајцата започна вистинска борба на чувства,се бореа со традициите и обичаите,но сега ова беше прашање на живот,во еден момент момчето ја спушти пушката клекна на колена и започна да му ги бакнува рацете.

Простими куме,простими,што ти згрешив,и што во еден момент помислив да те преадам.

Го крена владо со рацете момчето,сега стоеше спроти него.

-Простено ти е синко и од мене и од бога,оди сега нека господ ги благослови сите твои патеки,нека сите ти бидат послани со добрина,и барај друга работа,не си синко ти за ова,имаш душа,а тој што има душа неможе да носи оружје,оди и пратиму на таткоти едно здравоживо од мене,кажиму дека никогаш повеќе нема да ме видите-го прегрна силно а потоа до нив дојдоа и Милка која исто така го прегрна,се заврти војникот и на својот колега кој изгледа започна да се доближува силно му викна.

-Овде нема никој,шушкаше некоја лисица.

Полека се одалечуваа зборуваќи гласно,како да сакаѓе со тоа да му кажи колку се далеку,сега Владо пуштолот му го даде на Зекир.

-Земиго момче,можеби тебе ќе ти потреба,мене повеќе нема да ми треба,и не се грижи за војникот ќе молчи и оваа тајна ќе ја носи до гробот,зошто знае ако на некого каже,тоа ќе го однесе во гроб,уште еднаш ти благодарам и тебе нека господ ти дари само добрина.-бркна во ранецот и од таму извади една жолтица-земија ќе ти се најди.

Зекир ја зеде жолтицата,ја стави во пазувите некаде каде што беше сигурен дека нема да ја изгуби го прегна влади и им кажа каде да одат.Тргнаа Владо Милка Алексо и Викторија во туѓата земја каде секогаш ќе бидат туѓи,тргнаа кога веќе преминаа од другата страна,сакаа да го отпоздрават Зекир но тој се изгуби во густата шума,сега кога веќе беа така речено на сигурно започнаа да се движат поспоро,не му беа познати овие патеки на владо,па затоа одеа споро,но Зекир им кажа дека само на сат одење од границата има село,каде ќе ги пречекаат пријатели негови,нека му се јават слободно.тој знаел да ги однесе до пристаниште без да ги фатат војската или жандармеријата,им кажа исто така дека ако ги фатат жандармериите,постоело можност да ги вратат.Како им кажа така направија,веќе наредниот ден беа качени на прекуокеански брод,кога веќе само водата беше секаде околу нив,седеа сите четворица на палубата и молчеа.

-Тато дали сега можам слободно да зборувам-праша Викторија.

-Можеж злато сега да зборуваш колку ти душа сака,сега можеш и да викаш ,можеш и да пееш,можеш да правиш што сакаш.

Деновите се речеа еден по еден,а хоризонтот никако да се смени.

Се викам Судбина

Тивкото умирање на зората во нежните прегратки на денот веќе беше при крај,се постилаше насекаде жешкиот тепих на златести нишки,додека благата спарнина го најавуваше својот пеколен владетелски стил,луѓето веќе рутински ги заземаа своите места во сопственото секојдневие,некои уште во раните зори ја побараа вештачката благодет на климауредите и уживаќи во таа благост,ни најмалку не беа загрижени за сите оние кои беа приморани да чекорат во пеколот на секојдневието.

Жешкиот вршник и сега го поклопи белиот мермерен плочник на центарот од градот,ретко кој се осудуваше во таа врелина да се задржи подолго,со брзи чекори го одминуваа овој обележан простор бегаќи некаде во нивното познато спокојство.

И сега небаре е изгубен патник во бескрајната вселена се подаде од тесниот сокак изгубената душа полна со безбројни немири,беше така мала,а во себе носеше толку силни оркани,што кога би го видел Посејдон,би се исплашил пред таа разурнувачка сила која се собираше со секој мртов ден...со малите црни очи го бараше денешното место каде ќе седни и исто како вчера,завчера,ќе ја испружи својата мала рака бараќи од непознатите само едно мало зрнце на милост,едно мало парче од небесната прашина со која поданички ќе побара од сопствената судбина во полноќните часови на млак сон малку љубов.не знаеше ни тој самиот зошто е толку изгубен во олкав свет,ни пак имаше време добро да размисли,ситнишот кој му го земаа постарите беше единственото богатство кое го имаше на кратко,но сепак вешто се научи да крие по некоја монета во распарталените патики,а кога мракот ќе го препокриеше ги оставаше во неговиот таен сеф кој беше една стара полураскапана конзерва сокриена добро во неговиот таен свет,ги гледаше тогаш монетите како се пластат една врз друга и со полн сјај се радуваше сметаќи дека е најбогатиот човек кој низ сјајот сонуваше за целиот човечки раскош.

Сабедин,малото ромче кое секојдневно низ своите детски молитвени погледи ќе измолеше мал ситниш од намерниците и откако монетата ќе ја допреше неговата мала дланка,ќе им возвратеше со една искрена насмевка.

Се смести на самиот раб од плочникот под закрилата на раскошната липа,вдишуваќи ја нејзината опивна арома,имаше чувство дека го пие својот прв утрински чај,умееше така низ својата молчеливост да ги кине таласите на своите бранови кои го заплискуваа низ насликаната насмевка на неговото лице.

Ја подаде својат рака на првиот минувач кој се бореше со времето,го одмина со својот презир и во брзањето не заборави да го истури од полуотворените очи...се навикна Сабедин на овие непријатности па продолжи рутински без да изусти ниеден збор да ја бара милоста.не поминаа петнаесетина минути,веќе неколку жолти монети свескаа во неговата дланка,задоволно се помести заземаќи подобра позиција со телото.

Додека замислено гледаше во центарот на белиот плоштат,Сабедин и не ја забележа сенката која се надвисна над него,кога се накашла непознатиот,ја исправи главата и низ црните мали разиграни светови ,го забележа горостасниот старец кој стоеше над него,се поднаведна и во неговата рака спушти педесет денари,кога брзи ја стутка банкнотата и ја стави во џебот од панталоните,го слушна старецот како го прашува.

-сигурно си гладен.

Сабедин немаше обичај многу да разговара со непознати,но мирнотијата на старечкото лице која беше распослана му влеа некоја непозната доверба.

-да....одговори кратко.

-ајде со мене,потребно ми е друштво за доручек.

Брзо стана и молчешкум тргна поред него,незнаеше ни самиот зошто едноставно стана,и зошто треба да му верува на овој непознат,честопати низ неговото мало слушаше страшни приказни за злите луѓе кои знаат итекако да ги повредат малите деца,но овој старец,овој непознат немаше ниедна зла црта на себе,можеби мирнотијата со која зборуваше додека одеше му влеваше се повеќе и повеќе доверба,стигнаа до најблиската Бурекџилница,опојните мириси на пецивата се мешаа низ просторијата исполнета со маси и столици,старецот седна на една маса во аголот,и со рака му покажа да седни спроти него.

Го гледаше старецот со еден нежен родителски поглед, поглед кој на Сабедин му зборуваше...не се плаши од мене, не купувам јас доверба.....младото момче веќе беше крајнив, малку со исчудување ги погледна необичните гости во неговиот локал...пристојно облечен старец и распартален питач, но не сакаше премногу да си одзема од своето драгоцено време бидејќи секоја изгубена минута губеше пари, денес беше пазарен ден, па Бурекџилницата се полнеше и празнеше вртоглаво.

-повеле.....кратко кажа.

-ајде малечок, кажи ја твојата желба....

-Сабедин, Сабедин се викам...малку со одважност возврати.....

Старецот се насмеа толку громогласно што сите кои беа внатре се завртија кон нив, не знаеа за што се смее, па брзо продолжија да уживаат во вкусните пецива.

-добар си добар си, морам да ти признаам Сабедин, гледам дека брзо учиш од животот...па време е да ја кажеш својата нарачка...

-четвртина бурек со сирење, и чаша јогурт ладен....сега со некоја прикриена гордост ја кажа нарачката.

-за мене вообичаеното, две благи кифли, и чаша млеко....

За кратко време нарачката беше на масата, Сабедин гледајќи го посакуваното задоволство, брзо го зеде бурекот со своите две мали раце и започна лакомо да јаде....

-полека, полека, не брзај, тоа што е твое само судбината може да ти го земе, полека не брзај, времето е наше, и само ни е сме тиего користиме онака како што сакаме...

Сепак гладта која беше негов постојан придружник, го тераше да побрза. свати сепак старецот дека беше бесцелно да го прекинува во ова негово миговно задоволство...додека Сабедин јадеше, неколкупати ја крена главата, гледајќи го старецот, и со погледот му искажуваше благодарност, кога во еден миг го погледна подолго, како во неговите очи

да се отворија некои тајни ходници, низ тие мали тесни временски процепи, стаероц се привлече, и повторно се најде на местото кое му беше познато многу одамна, се најде во неголемиот двор, седеше удобно на неговата омилена столица, пиејќи го утринското кафе, додека го пиеше, неговиот син, брзо седна на масата и тој започна да јаде доста брзо, колку ли пати го имаше прекинувано заради брзањето, но попусто, тоа веќе му стана навика, просто ја голташе хрната низ неговата насмевка, откако ќе се најадеше, стануваше и заминуваше некаде во неговите детски војни кои ги водеа на широката улица.....кога оваа слика на лентата заврши, се појави нова, лавиринтот сега беше некако многу замрсен, како се вртеше, така спомените оживуваа пред него, желбата да го напушти овој простор со секој спомен беше се помала и помала, се мешаа, воздишките со некои позадински цинични насмевки, да потоа некаде од некоја карпа потекоа и солзи, тешки, со црnilо исполнети, се гледаше себеси во тој вртлог на настани како со раката го вади ножот кој му беше забоден во срцето, прскаше крвта на сите страни, а смеата на креатурата се зголемуваше, чекајќи го мигот кога конечно ќе ја види неговата хумка, но однекаде се појави и Ангелот на смрта, кој само му се насмевна, мислеше дека тоа е последниот миг пред да го земи, но Ангелот се заврти према креатурата, кажувајќи и со студенило.

-припремисе...кога првите жолти лисја ќе паднат, ти веќе ќе се прегрнуваш со студенилото во твојата хумка, кога ќе паднат последните жолти лисја, тогаш и твојот животен придружник ќе те прегрни.....ги кажа овие зборови и исчезна. разочарувањето се залепи на ннејзината маска, која грижливо ја ставаше наутро. замина со наведната глава од овој простор мрморејќи во себе....

-но јас сум жена без мана, зошто, зошто што згрешив кога навистина немам ниедна мана.....

Брзиот поток на ладни морници јурна да тече низ старецот, и во брзањето го врати во стварноста, повторно пред него седеше Сабедин, сега на неговото мало лице беше залепена најслатката и најголема насмевка, насмевката на Ангелите.....старецот за себе промрмори

-значи дојде Ѓаволот да си ја наплати сметката.....

-дедо, дедо, дали може да земам уште четвр бурек...ете да имам за ручек...

-земи земи слободно.....го викна момчето што ги послужи.....момче евети пари,од денес па до крајот на месецот,секое утро момчево ќе доаѓа тука и ќе доручкува што ќе посака.....во раката ја спушти потребната сума и брзо стана.....

На излегување,нежно го погали Сабедин по главата и се упати кон излезот,на вратата го стигна со два еленски скока момчето.кога беше до него само го посоветува.

-секогаш од живото барај тоа што ти треба,и ќе добиеш.....

-дедо,како се викаш...го праша....

-Судбина,Судбина се вика.....ги изговори овие зборови и брзо се изгуби во толпата од пазарџии.....

Рецензија

Дали се оттуѓуваме едни од други, дали искрено сакаме, даваме и се радуваме, дали алтруизмот и космополитизмот искрено ги потенцираме и дали современото ни дозволува на површина да ги изделиме и истакнеме сите позитивности кои нас не красат. Дефинитивно не можам да дадам потврден одговор на секое прашање и лесно да ја решам секоја дилема. Само едно знам, дека трката по успех секојдневен, трката по нови предизвици, борбата за качување на пиедесталот на најдобрите само придонесува за наша алиенација и изолираност. Стануваме егоисти, сакајќи или несакајќи, се одделуваме, а некогаш и ги повредуваме блиските-намерно или случајно со една цел, да се заштитиме себеси, полека ја губиме човечката димензија која длабоко тле во секој од нас и потиснувајќи ја не дозволуваме да се изнедри на површина..

Обидувајќи се да најдам едноставен одговор на поставените дилеми се повеќе заглибував во нови прашања, кои сами по себе ми се наметнуваат, и кои повторно ме враќаат на почетната позиција-моето место денес, во современото општество во кое битисувам, мојот однос со ближните и драги луѓе, мојата склоност кон совршенство-од аспект на реализирање на секоја интенција и активност, мојата желба за успех на повеќе полиња, мојата потреба да бидам чуена за значајни прашања кои се на одреден начин социолошки феномени, мојата исконска желба да придонесам за развој во сегментот во кој сум компетентна и стручна и се така во недоглед.... размисли, потреби, желби и аспирации кои ќе се низат како бисери, постојано и постојано надовзувајќи се едни на други, се додека не стежнат како олово на сечиј врат.

Еден настан, една животна судбина, еден миг може да ви ги промени постојаните животни текови. Затоа воскликнете и уживајте во секој миг, но уживајте вистински, хедонистички, зграбете го животот и трчајте низ него со полна пареа бидејќи е еден и единство, неповторлив, искористете ја шансата да бидете со ближните и драги луѓе почесто, шепнете им или гласно изговорете дека ви значат, направете го секој миг величествен бидејќи она што

денес ќе се случи утре е веќе минато..А колку е убав животот и секој животен миг вреди

да се вдише со полна плуќа и да се живее на начин кој му доликува само на вистинскиот човекољубец.

Сето ова го напишав за да ви кажам и Јас како и Чернодримски,дека и покрај сета суровост на животот,и сета суровост на Судбината,несмеете да се откажувате никогаш од нашите соништа.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Збирка Раскази

Веб Студио Вавилон

Збирка Раскази

Никодин Чернодримски- Молскавични Мигови

Скопје 2013 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Молскавични Мигови 2013 година 66 страни

ISBN-10 608-4778-73-9

ISBN-13 978-608-4778-73-8

EAN 9786084778738